

Pag-abot kay Samson

Mga prinsipyo sa
pagtuturo ng mga
madilim na isipan

Danutasn Brown

A man with a beard and dark hair, wearing a red cape and armor, stands in profile, looking to the left. He is holding a large, round, dark shield in his left arm and a spear in his right hand. The background is a blurred field of tall grass under a cloudy sky.

Pag-abot kay Samson

Mga prinsipyo sa pagtuturo ng mga madilim na isipan

Danutasn Brown

For Jodi Jones at Karen Prince

Bilang pag-alaala kay Andrew Agnew, problemado ng PTSD dahil sa kanyang panahon sa US Special Forces, na namatay noong Marso 1, 2021.

Maranathamedia.com

Maranathamedia-Philippines.com

Marso 2020

Mga Nilalaman

Ang Tanong ng Digmaan	4
Saan Nakuha ng mga Israelita ang mga Sandata?.....	8
Paano Makitungo ang isang Ama sa mga batang hindi Nagtitiwala o Naniniwala sa Kanya?	13
Parang Pandigma na Pananaw sa Mundo Nagiging Kulong sa Loob	20
Nangungusap ang Diyos sa Israel sa Pamamagitan ng Lente ng Digmaan ...	22
Bilang Inyong Hukom, Kayo ay Hahatulan	26
Hinihingi ng Israel ang Isang Hari.....	29
Magpatuloy ba Tayo sa Kasalanan, Upang ang Biyaya ay Sumagana?	34
Ang Di-makadiyos na Pag-aasawa ni Samson at ang Moral na Estado ng Israel	36
Pinatay ni Samson ang isang Libo Gamit ang isang Buto ng Panga	39
Ipagpalagay na Ginawa Ito ng Diyos.....	43
Si Samson Ikinumpara kay Jose	50
Ipinaliwanag ni Ellen White na "Huwag mong labanan siya na masama" ...	53

Ang Tanong ng Digmaan

Ang tanong ay paulit-ulit na lumalabas - bakit ang lahat ng karahasan sa Lumang Tipan ay tila ginawa nang may pagsang-ayon ng Diyos? Paano natin ito mauunawaan kapag sinabi ni Jesus na "ibigin mo ang iyong mga kaaway," at ang pagmamahal sa kanila ay tiyak na hindi nangangahulugan ng pagpatay sa kanila. Ito ay isang mahalagang tanong, at isa na nakalilito sa Kristiyanismo kung paanong nilito ni Jesus si Pedro nang sabihin Niya sa kaniya: "Itapon mo ang iyong tabak. Ang mga gumagamit ng espada ay mamamatay sa pamamagitan ng espada." (Mateo 26:52) Malamang na nag-isip si Pedro, ngunit hindi ba ipinagtanggol ng Israel ang sarili sa pamamagitan ng tabak laban sa mga kaaway nito sa loob ng daan-daang taon?

Ito ay isang malaking paksa. Mayroong isang buong hanay ng mga digmaan na naganap sa kasaysayan ng Sinaunang Israel, mula sa mas marangal (halimbawa sa Jerico) hanggang sa mas kasuklam-suklam (halos lipulin ng Israel ang tribo ni Benjamin sa Hukom 19-21). Hindi alintana kung ang dahilan ng digmaan at ang pag-uusig nito ay higit o hindi gaanong makatwiran, ang katotohanan ay nananatiling traumatiko ang pagpatay sa iba.

Maraming tao ang waring may mataas na mithiin sa digmaan, lalo na kapag tila ipinag-utos o sinasang-ayunan ito ng Diyos. Kailangang malinaw na maunawaan na hindi alintana kung sino ang nanalo o natalo, ang digmaan ay nagdudulot ng malubhang trauma at PTSD (Post Traumatic Stress Disorder). Narito ang ilang halimbawa mula sa US Civil War (1861-1865):

Kunin ang kaso ng beterano ng Confederato na si William James, na unang nagpakita ng mga senyales ng pagkagulo ilang sandali matapos ang digmaan. Nabihag sa hilagang kampo ng POW, siya ay nagkaroon ng pisikal na karamdaman, ang kanyang isip ay "magulo." Isang magsasaka sa Alabama, sinubukan niyang simulan muli ang kanyang lumang buhay sa pamamagitan ng paglalagay ng isang pananim noong taglagas ng 1865. Ngunit sa loob ng isang taon si James ay naging walang kontrol na marahas. Nagbanta siyang papatayin ang kanyang ama at ilalagay sa panganib ang kanyang sariling buhay sa pamamagitan ng pagtalon sa isang balon sa isang bigong pagtatangka na pumatay sa kanyang sarili.

Ang karahasan, kabilang ang pananakit sa sarili, ay karaniwang mga tagapagpahiwatig ng PTSD. Ang mga talaan ng lunatic asylum pagkatapos ng digmaan ay puno ng mga beterano na ang hindi mapigil na galit ay nagsapanganib sa kanilang buhay at ng mga miyembro ng pamilya.

Parang Kwento ni Neal. Ang Kwento ay isang tinedyer pa lamang noong siya ay nagpalista sa 46th Infantry ng Georgia. Nagpakita siya ng "katangi-tanging" pag-uugali sa panahon ng digmaan, at nang umuwi siya sa bahay ay "nagkukulang siya sa kanyang dating lakas at aktibidad." Gayunpaman, sinubukan niyang bumalik sa buhay sibilyan bilang isang magsasaka. Ngunit noong 1872, siya ay naging lubhang marahas. Nagbanta siya na papatayin ang mga miyembro ng pamilya at susunugin ang bahay. Desperado, ang kanyang pamilya ay nagtayo ng isang maliit na log cabin na malinaw na nakakulong sa kanya. Sa wakas, ginawa nila ang institusyonalisasyon sa kanya sa Georgia na baliw na asylum sa Milledgeville kung saan nabanggit ng mga tagapag-alaga na siya ay kumakain at natutulog nang mali, at walang gana at ayaw kumilos o makipag-usap.

Ang pag-uugali ng pagpapakamatay, isa pang tagapagpahiwatig ng PTSD, ay sinalanta ang mga beterano ng Civil War. Bagama't kulang tayo sa data upang mabilang ang pagpapakamatay sa mga beterano ng Civil War, maaari tayong gumamit ng kontemporaryong pananaliksik ng mga beterano ng mga modernong digmaan na nagbibigay ng konteksto para sa mga beterano ng ikalabinsiyam na siglo. Alam natin, halimbawa, na 20% ng mga beterinaryo ng Vietnam ang gumawa ng mga pagtatangkang magpakamatay at isa pang 20% ay abala minsan sa mga pag-iisip ng pagpapakamatay. Nalaman ng pag-aaral ng pagsira ng landas ni Eric T. Dean Jr. na *Shook Over Hell* na mahigit kalahati ng mga residente ng tahanan ng mga beterano ng Indiana Civil War ang nagtangka o natapos na magpakamatay o nagpakamatay.

Ang pababang spiral ni Albinus Snelson, isang taga-Georgia na nagsilbi sa Confederate Cavalry, ay nagpakita ng isang ikot ng pagbawi at pagbabalik na puno ng maraming pagtatangkang magpakamatay. Tulad ng Kwento ni Neal, si Snelson ay tinedyer pa

lamang noong siya ay nagpalista. Nakipaglaban siya habang isang sundalo at sa katunayan ay maagang pinalabas at pumasok sa Georgia asylum, kung saan sinubukan niyang sunugin ang sarili at itapon ang sarili sa mga bintana sa pagsisikap na patayin ang sarili. Sa wakas ay nagtagumpay siya noong 1871 nang makain niya ang strychnine.

Ang mga sundalo ng Civil War ay dumanas din ng delusional paranoia, ang uri na nauugnay sa matinding kaso ng PTSD. Ang beteranong si John Williams ay pinasok sa Georgia asylum na makikilala natin bilang post-combat hypervigilance - siya ay "patuloy na natatakot." Palagi siyang nagreklamo na sinusubukan siyang patayin ng mga tao. Sa isang estado ng matinding pagkabalisa, pinutol niya ang kanyang sariling lalamunan. Ang apatnapung taong gulang na si Joseph Pearman, isang gumagawa ng guwarnisyon mula sa Petersburg, Virginia ay nagpatay din noong 1875 pagkatapos magprotesta na "may isang taong lalabas mula sa lungsod upang patayin siya." (<https://www.civilwarmed.org/ptsd/>)

Ang parehong uri ng natrauma na pag-uugali at pag-iisip ay nangyari sa mga Israelita. Lumabas sila sa Ehipto at nakipagdigma sa mga Canaanita sa loob ng maraming, maraming taon. Nang sa wakas ay nanalo, at natanggap ang Lupang Pangako, nagkaroon ba sila ng kapayapaan? Hindi, sa katunayan sila ay pumasok sa pinakamadilim na bahagi ng kanilang buong kasaysayan, na nakalagay sa Aklat ng mga Hukom. Kalooban ba ng Diyos na ang isang buong tao ay magkaroon ng PTSD, magpakamatay, magdusa mula sa delusyunal paranoia, at maging lubhang marahas?

Mangyaring isaisip ang ideyang ito habang isinasagawa natin ang pag-aaral na ito. Iniisip ng maraming tao na sinasalakay ko ang Diyos o ang Bibliya kapag nagtatanong ako ng mga ganyan. Hindi ako. Nakikita ko ang mapagmahal, mabait, magiliw na mukha ni Jesus at naniniwala ako na gusto Niyang bigyan tayo ng mga sagot na makakatulong sa pagwawakas ng diwa ng digmaang ito na nananahan sa ating laman.

Nais kong maglatag ng ilang alituntunin bago sabihin ang kuwento ng Espiritu ng Panginoon na dumarating kay Samson at pagkatapos ay pumatay siya ng isang libong tao. Kung titingnan natin ang kasaysayan ng mga digmaan at ang

pagkikipaglaban ng Israel sa kanilang mga kaaway na nakapaligid sa kanila, kailangan nating makuha ang pinagmulan ng problema: ang kanilang pagkakahiwalay at patuloy na hindi pagkakaunawaan sa karakter at kalooban ng Diyos. Patuloy na inaakala ng mga Israelita na hahayaan sila ng Diyos na mamatay. Sa katunayan, inakala pa nga nila na gusto Niya silang patayin, kahit na marami silang ebidensya na tinutulungan sila ng Diyos. Wala silang pananampalataya sa Kanyang plano:

At sinabi nila kay Moises, Sapagka't walang mga libingan sa Egipto, dinala mo ba kami upang mamatay sa ilang? Bakit mo kami ginawang ganito, upang kami ay ilabas sa Egipto? Hindi ba ito ang salita na aming sinabi sa iyo sa Ehipto, na sinasabi, 'Pabayaang mo kami, na makapaglingkod sa mga Egipto?' Sapagkat mas mabuti pa sa amin na maglingkod sa mga Egipto, kaysa mamatay kami sa ilang."

At sinabi ni Moises sa bayan, Huwag kayong matakot, tumigil kayo, at tingnan ninyo ang pagliligtas ng Panginoon, na kaniyang ipapakita sa inyo ngayon: sapagka't ang mga Egipto na inyong nakita ngayon, ay hindi na ninyo makikita magpakailan man. Ipaglalaban kayo ng Panginoon, at tatahimik kayo." (Exodo 14:11-14)

Pagkatapos ng kaganapang ito, umaawit sila ng isang awit ng tagumpay na kinabibilangan ng linyang "Ang Panginoon ay isang taong mandirigma: ang Panginoon ang kanyang pangalan." Naunawaan ba ito nang wasto ng mga Israelita? Alam nating ang mga daan ng Diyos ay hindi ang ating mga paraan (Isaias 55:8-9), kaya kapag Siya ay nakipagdigma hindi ito katulad ng kung paano tayo nakikipagdigma. Plano ba ng Diyos na kunin ang Canaan sa pamamagitan ng pakikidigma? Ito ba ay Kanyang plano para sa atin na angkinin ang mga pangako ng Diyos sa pamamagitan ng espada? Ganito ang naisip ng Israel:

Hindi nila pinagkatiwalaan ang kapangyarihan ng Diyos na gumawa kasama ng kanilang mga pagsisikap na makamtan ang Canaan; gayunpaman ngayon ay ipinagpalagay nila ang kanilang sariling lakas upang maisakatuparan ang gawain nang hiwalay sa tulong ng Diyos. "Kami ay nagkasala laban sa Panginoon," ang sabi nila; "Aahon tayo at lalaban, ayon sa lahat ng iniutos sa atin ng Panginoon nating Diyos." Deuteronomio 1:41. Sa sobrang pagkabalug nila ay naging sila

ng paglabag. Hindi kailanman inutusan sila ng Panginoon na “umakyat at lumaban.” **Hindi Niya layunin na makamit nila ang lupain sa pamamagitan ng pakikidigma, kundi sa mahigpit na pagsunod sa Kanyang mga utos.** (PP 392.3)

Ang pagsunod ay ang susi. Dapat nilang maunawaan ang batas bilang mahalaga sa kanilang kaligtasan at mahalin ito sa pamamagitan ng pagkilala at pagmamahal sa Diyos na kanilang Ama. Mangangailangan ito ng pag-unawa sa kanilang sariling pagkamakasalanan, na alam nating hindi madali para sa puso ng tao “sapagka't ang kaisipan ng laman ay pakikipagalit laban sa Dios: sapagka't hindi napapailalim sa kautusan ng Dios, ni hindi nga maaari.” (Roma 8:7)

Hindi talaga naniniwala ang mga Israelita na ang Diyos ay maawain at mabuti at aalagaan sila. Sa unang tanda ng kahirapan ay ipinalagay nila na nais ng Diyos na parusahan sila. Ang kawalan ng tiwala na ito ay naging dahilan upang gumawa sila ng sunud-sunod na mga pagkakamali na magbibitag sa kanilang isipan sa isang huwad na paradigma para sa mga henerasyon.

Saan Nakuha ng mga Israelita ang mga Sandata?

Nang umalis ang mga Israelita sa Ehipto, wala silang armas. Hindi sila sinanay na mga sundalo; hindi sila hukbo. Paano sila nagsimulang gumamit ng espada? Iniisip ng ilang tao na kumuha sila ng mga sandata mula sa Ehipto, at isang talatang tila sumusuporta dito ay ang Exodo 13:18 – “Ngunit pinatnubayan ng Diyos ang mga tao sa palibot, sa daan ng ilang sa tabi ng Dagat na Pula: at ang mga anak ni Israel. umahon na may **sandata** mula sa lupain ng Ehipto.” (ASV)

Ngunit bakit magkakaroon ng mga sandata ang mga alipin, at bakit sila bibigyan ng mga Ehipto ng mga sandata? Ang salitang "armado" dito ay isinalin na "sa pamamagitan ng limampu" sa YLT: "...at sa **ikalimampu** ay umahon ang mga Anak ni Israel mula sa lupain ng Ehipto." Naniniwala ang maraming

komentarista na hindi ito nangangahulugan na mayroon silang mga armas, at sumasang-ayon si Ellen White:

Sa halip na ituloy ang direktang ruta patungo sa Canaan, na nasa lupain ng mga Filisteo, itinuro ng Panginoon ang kanilang landas patungong timog, patungo sa dalampasigan ng Dagat na Pula. "Sapagka't sinabi ng Dios, Baka magsisi ang bayan kapag nakakita sila ng digmaan, at sila'y bumalik sa Egipto." Kung sinubukan nilang dumaan sa Filistia, ang kanilang pag-unlad ay sasalungat sana; sapagka't ang mga Filisteo, na itinuring silang mga alipin na tumatakas sa kanilang mga panginoon, ay hindi magdadalawang-isip na makipagdigma sa kanila. Ang mga Israelita ay hindi gaanong handa para sa isang engkwentro sa makapangyarihan at pandigma na mga taong iyon. Maliit ang kanilang kaalaman tungkol sa Diyos at kakaunti ang pananampalataya sa Kanya, at sila ay natakot at nasiraan ng loob. **Sila ay hindi armado at hindi sanay sa digmaan**, ang kanilang mga espiritu ay nalulumbay sa mahabang pagkaalipin, at sila ay nabibigatan sa mga babae at bata, mga kawan at mga bakahan. (PP 282.1)

Alam ng Diyos na ang mga puso ng mga Israelita ay may hilig na makipagdigma para sa lupain ng Canaan - dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya at pagtitiwala sa kanilang sarili - kahit na sila ay **walang armas at hindi sanay sa digmaan**. Inaasahan ng Diyos na sa pamamagitan ng pagdadala sa kanila sa Dagat na Pula at sa mahimalang pagwawagi sa isang labanan para sa kanila nang hindi nila kailangang lumaban, maniniwala sila sa Kanyang kabutihan at na ibibigay Niya sa kanila ang lupain nang hindi nila kailangang makipagdigma. Ang planong ito ay sinabi sa Israel nang mas detalyado sa Exodo 23:27-28

Ipadalala ko ang aking takot sa unahan mo, at aking lilipulin (*mahina/malito* sa ibang mga bersyon) ang lahat ng mga tao na iyong paroroonan, at lahat ng iyong mga kaaway ay tatalikuran ko sa iyo.

At ako'y magsusugo ng mga putakti sa unahan mo, na magpapalayas sa Heveo, sa Cananeo, at sa Hetheo, sa harap mo. (Exodo 23:27-28)

Ngunit kung sila ay kulang sa pananampalataya, na naiimpluwensyahan ng umiiral na ideya na pinagpala ng mga diyos ang isang bansa sa pamamagitan

ng pagbibigay ng tagumpay sa digmaan, kung gayon ay tatanggapin din ng Diyos ang ideyang iyon. Sa dakilang himala ng pagtawid sa Dagat na Pula, binigyan ng Diyos ng pagpili ang mga Israelita.

Bagama't hindi ito malinaw na binanggit sa Bibliya, iisa lamang ang lugar na maaari nilang makuha ang mga sandata - mula sa mga katawan ng mga sundalong Ehipsiyo na naligo sa dalampasigan matapos malunod dahil sa pagsunod sa mga Israelita sa kanilang mahimalang pagtawid sa Dagat na Pula.

Ganito iniligtas ng Panginoon ang Israel nang araw na yaon sa kamay ng mga Ehipsiyo; at nakita ng Israel ang mga Ehipsiyo na patay sa dalampasigan. (Exodo 14:30)

Sa pamamagitan ng pambihirang pag-agulo ng tubig, walang alinlangang maraming tao ng mga namatay na Ehipsiyo ang inihagis sa dalampasigan, at sa pamamagitan ng kanilang mga samsam ay malamang na ang mga Israelita ay binigyan ng malaking kayamanan, at lalo na ang mga damit at armas; na ang huli ay mahalagang kailangan sa kanila sa kanilang mga pakikipagdigma sa mga Amalekita, Basanita, at Amorita, atbp., sa kanilang paglalakbay patungo sa lupang pangako. **Kung hindi nila nakuha ang kanilang mga armas sa ganitong paraan, hindi natin alam kung paano nila nakuha ang mga ito, dahil walang kahit na katiting na dahilan upang maniwala na sila ay nagdala ng sinumang kasama nila palabas ng Ehipto.** (Adam Clarke komentaryo sa Exodo 14:30)

Napansin ni Josephus na kinabukasan (nang gabing iyon ay nalunod ang mga Ehipsiyo) ang mga bisig ng mga Ehipsiyo na inihagis sa baybayin kung saan nagkampo ang mga Hebreo, sa pamamagitan ng lakas ng dagat at hangin, tinipon sila ni Moises at sinandatahan ang mga Hebreo kasama nila; at ito ang sasagutin kung paano sila nagkaroon ng mga armas... (komento ni Gill)

Ang mga Israelita ay gumawa ng isang kakila-kilabot na desisyon noong araw na iyon nang magpasya silang kunin ang mga sandata mula sa mga bangkay ng mga namatay na Ehipsiyo. Dapat isipin nila, “hindi tayo sundalo, hindi tayo marunong gumamit ng armas. Pinangunahan tayo ng Panginoon hanggang

dito at iniligtas tayo nang hindi natin kailangang lumaban. Ipinangako ng Diyos sa atin ang Canaan, at ibibigay Niya ito sa atin, nang hindi natin kailangang pumatay gamit ang ating sariling mga kamay.”

Ngunit dahil sa kawalan ng tiwala sa Diyos at sa pang-unawa na maaari Niyang iwanan sila anumang oras upang ipagtanggol ang kanilang sarili, naisip ng mga Israelita, “mas mabuti pang ligtas, kaysa magsisi.” Kunin natin ang mga espadang ito kung sakali. Sapagkat hindi ba't ang Diyos ay "isang taong mandirigma?" Siguro naisip nila na hinayaan ng Diyos na mapunta ang mga espada sa dalampasigan para kunin nila, na kalooban Niya ang kanilang kunin.

Ang alam natin ay nagkaroon sila ng kawalan ng tiwala sa kanilang mga puso kahit na matapos silang iligtas ng Diyos nang napakaganda, at tumagal lamang ng 3 araw na walang tubig mula sa Red Sea Crossing bago sila nagreklamo ng tubig. Mahimalang pinatamis ng Diyos ang mapait na tubig sa Mara (Exodo 15:22-27), isa pang pangyayari na dinisenyo upang bigyan ang mga Israelita ng higit na pananampalataya. Sa lalong madaling panahon pagkatapos ng himalang ito, muli silang nagreklamo na nais ng Diyos na patayin sila, nakalimutan ang lahat ng mga bagay noon at pinahihintulutan ang kanilang pananampalataya na manghina.

Nang ikalabing limang araw ng ikalawang buwan pagkatapos nilang umalis sa lupain ng Egipto, ang buong kapisanan ng mga anak ni Israel ay nagbulung-bulungan laban kay Moises at Aaron sa ilang:

At sinabi ng mga anak ni Israel sa kanila, Kung kami ay namatay sa pamamagitan ng kamay ng Panginoon sa lupain ng Egipto, nang kami ay nakaupo sa siping ng mga palayok ng laman, at nang kami ay kumain ng tinapay nang busog; sapagkat inilabas ninyo kami sa ilang na ito, upang patayin ng gutom ang buong kapulungang ito.” (Exodo 16:1-3)

Dalawa at kalahating buwan pa lamang ang lumipas mula noong mga malalaking salot sa Ehipto, isang panahong puno ng mga kamangha-manghang tanda at kababalaghan, at naisip pa rin ng mga Israelita na hindi sila tutulungan ng Diyos. Hindi nakakagulat na kinuha nila ang mga espada upang ipagtanggol ang kanilang sarili! Binigyan sila ng Diyos ng manna mula sa langit upang kainin, ngunit hindi pa rin ito sapat. Umabot sila sa puntong gusto nilang batuhin si

Moses dahil walang tubig. Hindi kailanman sinabi ng Bibliya na nanalangin sila para sa tubig. Ni hindi nila hiniling kay Moises na ipagdasal sila. Awtomatiko lang nilang ipinapalagay na gusto sila ng Diyos na patayin. Hinampas ni Moises ang bato, isang simbolo ni Kristo, at binigyan sila ng tubig.

At tinawag niya [Moises] ang pangalan ng lugar na Massah (Tukso) at Meriba (Paninisi/Aaway), dahil sa pagtatalo ng mga anak ni Israel, at dahil tinukso nila ang Panginoon, na sinasabi, Nasa atin ba ang Panginoon o wala? (Exodo 17:7)

Kaagad pagkatapos ng walang pananampalatayang okasyong ito na ang Israel ay nakipaglaban sa unang labanan nito gamit ang mga sandata na gawa ng tao. Sinalakay ni Amalek ang Israel, at hindi iniisip ng Israel na ipaubaya sa Diyos ang pagliligtas sa kanila o sumangguni sa Diyos, ngunit lumaban sa sarili nilang lakas. Ngunit ang Israel ay hindi sinanay para sa digmaan. Ano ang dapat gawin ng Diyos? Iwan ba Niya ang Kanyang mga tao dahil hindi nila nauunawaan ang Kanyang mga paraan, ang mga hangal na mga anak sila? Ganyan ba ang Diyos?

Hindi, muli itong ginagamit ng Diyos bilang isang pagkakataon upang subukang ituro sa kanila ang kanilang pagtitiwala sa Kanya, upang subukang ibalik sila sa Kanya. Ikinonekta Niya ang kanilang tagumpay sa labanan na itinaas ni Moises ang Kanyang mga bisig at ang kanilang pagkabigo sa labanan sa pagbagsak ng mga bisig ni Moises. Ang Diyos ay gagawa sa pamamagitan ng kanilang maling pagkaunawa sa Kanya upang subukang ituro sa kanila ang pagsunod sa Kanya. Gagamitin Niya ang isang bagay na nakikita nila para hikayatin ang kanilang pananampalataya sa mga bagay na hindi nila nakikita.

Alam ng Diyos na sa pamamagitan lamang ng pagsunod magkakaroon sila ng buhay at kapayapaan, at sa pamamagitan lamang ng karanasan sa buhay at kapayapaan sa pamamagitan ng pagsunod sa mga utos ng Diyos sila kailanman maniniwala, magtitiwala, at manampalataya sa Kanya at nais na malaman ang Kanyang katangian. Kung lubusang iiwan sila ng Diyos dahil pinili nilang makipagdigma, hinding-hindi nila mauunawaan. Dumating ito sa napakahalagang punto ng pag-ako ng Diyos sa tao, na sinabi nang maganda sa pamamagitan ng Hunter Illustration.

Paano Makitungo ang isang Ama sa mga batang hindi Nagtitiwala o Naniniwala sa Kanya?

Mayroong isang mahusay na paglalarawan na ginamit ni Fred Wright upang ilarawan ang problemang ito sa kanyang aklat na ***Masdan ang iyong Diyos***. Talagang nakatulong ito sa akin na maunawaan kung ano ang maaaring nadama ng Diyos. Maaaring may kaugnayan ito sa anumang sitwasyon kung saan ang mga bata ay naiimpluwensyahan ng mundo laban sa kagustuhan ng maka-Diyos na mga magulang. Lalo na para sa aming pag-aaral dito, ang pangangaso ay makikita bilang isang pagkakatulad para sa digmaan.

“Larawan ang isang maliit na bayan na matatagpuan sa isang lugar kung saan marami ang mabangis na hayop, gaya ng mga oso, usa, tupa sa bundok, at iba't ibang malalaking pusa. Gaya ng inaasahan, karamihan sa mga lalaki sa bayan ay masugid na mangangaso na hindi pinalampas ang pagkakataong kunin ang kanilang mga baril at subaybayan ang ilang laro.

Ngunit iba ang isang lalaki. Nasa puso niya ang pag-ibig ng Diyos at ang pagpatay sa magagandang naninirahan sa kagubatan at kabundukan ay taliwas sa kanyang kalikasan. Samakatuwid, hindi siya nakitang kasama ng mga taong naghahanap ng kanilang mga pakikipagsapalaran sa dugo ng iba.

Sa kanilang bahagi, sila ay nababagabag sa kakaibang lalaking ito at hindi nawalan ng pagkakataon na subukang hikayatin siyang sumama sa kanila. Minsan ay binilhan pa nila siya ng napakagandang rifle ng pangangaso para sa kanyang kaarawan. Sa Kristiyanong kagandahang-loob ay malumanay niyang tinanggihan ang regalo.

Ito ay natural na hinanakit, na naging dahilan upang ang mga lalaking iyon ay dagdagan ang panggigipit sa kanya. Pero sa kabila nito, taon taon ay walang pagbabago sa kanya. Ang tanging kagamitan na gagamitin niya sa pangangaso ay isang magandang camera.

Ang taong ito ay may isang mabuting anak na pinakasabik niyang protektahan mula sa impluwensya ng mga mangangaso. Siya ay nagtrabaho nang walang pagod upang itanim sa kanya ang parehong pag-ibig sa wildlife na kanyang tinataglay, at nasiyahan na makita na siya ay nagkakaroon ng magandang tagumpay sa direksyong ito. Kaya't ang ama ay nagsusumikap na ang bata ay

gumawa ng mga bagay sa kanyang paraan na naiiba sa paraan ng mga mangangaso.

Ngunit hindi inalis ng ama ang kalayaan ng bata sa pagpili. Nang ang bata sa kalaunan ay umabot sa kabataan, siya ay naging responsable para sa kanyang sarili at wala na sa ilalim ng direktang kontrol at disiplina ng kanyang ama. Pagkatapos ay nakatanggap siya ng imbitasyon na gumugol ng ilang linggo sa malayo at, sabik na makakita ng bagong bansa, tinanggap ang alok.

Ito ay isang matalinong pakana ng mga mangangaso, na isinama ang kanilang mga anak. Inaasahan nila na ang kanilang mga anak na lalaki ay magkakaroon ng mas malaking impluwensya sa kanya kapag siya ay malayo sa kanyang ama. Hinikayat siya ng mga lalaki na subukang manghuli nang isang beses upang makita kung paano niya ito nagustuhan. Sa pakiramdam na walang masamang gagawin sa isang lagay na personal na pagtatasa ng negosyo ng pangangaso, sumama siya.

Ang kanyang unang reaksyon ay hindi kanais-nais ngunit isang bagay tungkol sa hamon, kilig, at kaguluhan ang umakay sa kanya, at hindi nagtagal ay naging masigasig siyang deboto. Nagpunta siya sa tindahan, pumili ng isang napakagandang inhinyero na sandata, at sa takdang panahon ay ibinalik niya iyon sa kanyang dismayadong ama.

Ginamit niya ang kanyang pinili, at ngayon ay nahaharap ang ama sa isang sitwasyon na nangangailangan ng tugon. Paano niya ngayon iuugnay ang kanyang sarili sa mga pangyayaring ito? Malinaw na pinasimulan ng binata sa kanyang buhay ang landas na salungat sa mga paraan ng kanyang ama at ng Diyos.

Para sa ama ng bata, para sa Diyos, ang pagpili ay nasa pagitan ng ilang mga alternatibo.

1. Itakwil ang anak.

Ang unang pagpipilian ay itakwil ang anak, ipinagbabawal ang kanyang pagpasok sa tahanan at hinihiling na pumunta siya sa kanyang sariling hiwalay na daan. Ang katwiran para dito ay ang katiyakan na ang mga prinsipyo ng mag-ama ay hindi kailanman magkakasundo.

2. Pilitin siyang sumuko.

Ang isa pang paraan ay nananawagan para sa paggamit ng dahas upang pilitin ang pagsuko ng bata sa kagustuhan at paraan ng kanyang ama. Hindi ito ang sagot sa dalawang kadahilanan. Una, naabot na ng kabataan ang edad ng kalayaan, kaya imposibleng makamit pa rin ng ama ang ninanais na resulta. Ngunit pangalawa, hindi sa kalikasan ng ama na ito, higit pa kaysa sa katangian ng Diyos, ang gumamit ng puwersa. Sa kanila ang tanging katanggap-tanggap na paglilingkod ay yaong nagmumula sa isang edukadong puso ng pag-ibig.

3. Huwag pansinin ang problema.

Ang ikatlong alternatibo ay ang tahimik na huwag pansinin ang pagbabago, magpanggap na ang sandata ay hindi pa dinala sa bahay, at kumilos na parang maayos ang lahat ngunit, sa katunayan, hindi. Muli, ito ay walang paraan, dahil ang kasalanan ay hindi maaaring balewalain. Hindi ito pinahihintulutan ng pag-ibig o katarungan. Ang kasamaan ay nangangailangan ng pansin. Ang tugon dito ay palaging darating kung ito man ay ang nagliligtas na i-abot ng pag-ibig o ang mapaghiganti na reaksiyon ng mapangwasak na poot.

Sa pagsasaalang-alang at pagtanggì sa bawat isa sa mga posibilidad na ito, ano ang natitira para sa makadiyos na taong ito? Ano ang gagawin ng Diyos sa parehong sitwasyon?

Una, nakilala ng ama ng bata na ang kanyang anak ay inilagay ang kanyang sarili, ibang mga tao, alagang hayop, at mababangis na hayop, sa isang posisyon ng malaking panganib. Bilang isang walang karanasan at hindi sanay na manganganyon, kailangan niyang matuto:

- Ang pangangailangan ng pagtingin sa kabila ng patamaan upang matiyak na walang mga gusali, tao, o hayop sa bukid sa linya ng apoy;
- Paano dalhin ang sandata nang ligtas at kung paano umakyat sa mga bakod upang hindi niya, gaya ng ginawa ng marami, barilin ang kanyang sarili o ang kanyang mga kaibigan;
- Ang kakila-kilabot na potensyal ng isang pagsisikad na naglalagay ng panganib sa buhay sa malayo sa kanan o kaliwa ng orihinal na patamaan;

- Upang lumapit nang sapat sa laro upang mabawasan ang posibilidad na masugatan lamang ang hayop na pagkatapos ay kaladkarin ang sarili palayo upang magdusa ng matagal na kamatayan.

Ang mga ito at iba pang mga bagay na maaari niyang ituro upang mailigtas ang kanyang sarili at ang iba mula sa pinakamasamang epekto ng kanyang pinili.

Bagama't hindi na mailigtas ng ama ang kabataan mula sa pagkuha ng baril, maaari niyang, kung pinahihintulutan, magbigay ng tagubilin na kailangan upang mailigtas siya mula sa mga malubhang kahihinatnan na ito. Maging ang mababangis na hayop ay makikinabang sa pagliligtas na ministryong ito, sapagkat, bagaman hindi sila maliligtas mula sa kamatayan, maaari silang mailigtas mula sa isang masakit at nagtatagal.

Dahil ang tugon ng Diyos at ng mga lumalakad na kasama Niya ay palaging magiging outreach ng nagliligtas na pag-ibig, mayroon lamang isang landas sa mga iminungkahi sa itaas na susundin ng Panginoon o ng ama na ito. Ang Diyos ay likas na isang tagapagligtas. Gayon din ang ama na nasa larawang ito. Kapag hinarang ang Diyos sa pagliligtas ng mga tao sa isang lugar, gagamitin pa rin Niya ang Kanyang kapangyarihang magligtas sa anumang paraan na nananatili.

Kaya naman, nang malaman ng ama ng bata na ang kanyang matagal nang hinahangad na layunin na iligtas ang kabataan mula sa paghawak ng mga sandata ay nabigo, nalaman pa rin niya na marami siyang magagawa para iligtas ang bata mula sa pinakamasamang epekto ng kanyang pinili. Kaya, nakalulungkot ngunit may magiliw na dignidad, hinila ng ama ang kanyang anak sa tabi at kinausap ito. Nagpahayag siya ng pagkadismaya na pinili ng nakababatang lalaki na gawin ang paraan na mayroon siya, ngunit tiniyak sa kanya na igagalang niya nang buo ang kanyang desisyon.

Malumanay niyang iminungkahi na may mga panganib na nauugnay sa paggamit ng naturang sandata, kung saan ang mga panganib ay mapoprotektahan lamang siya sa pamamagitan ng pagtanggap at pagsunod sa ilang partikular na pag-iingat. Ipinahiwatig ng ama na handa siyang maingat na turuan ang anak sa mga bagay na ito upang siya ay mailigtas sa mga aksidente.

Ang tatay na ito ay tila nagtuturo sa binatang ito na maging isang mangangaso. Ngunit sa katunayan, pinapayuhan niya ang batang lalaki, na piniling maging mamamatay laban sa kagustuhan ng kanyang ama, kung paano maging ligtas at maawain sa paggamit ng baril.

Ang anak, na nakahinga ng maluwa na ang kanyang magulang ay hindi naglulunsad laban sa kanya ng isang maapoy na pagtuligsa, ay hindi na naglakas-loob na labanan ang gayong panggigipit. Sa halip ay ipinahayag niya ang kanyang pagpayag na matuto. **Sa paggawa nito ay ipinakita niya ang kakaibang kakaiba ng pag-uugali ng tao na nagbibigay sa mga tao ng hindi pagpayag na sundin ang Diyos kung saan may kinalaman sa mas mataas na antas ng pananampalataya, ngunit pinahihintulutan silang sundin ang Kanyang payo sa mas mababang antas.**

Ang Israel, halimbawa, ay hindi handang magtiwala nang buo sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iwas sa espada, ngunit tinanggap at sinunod nila ang Kanyang mga payo tungkol sa mga paghihigpit na idinisenyo upang mabawasan ang kasamaan nito. Sa katulad na paraan, ang anak na tumalikod sa mga prinsipyo ng kanyang ama tungkol sa kabuuang pagtanggap sa mga baril, ay handang igalang ang kanyang mga payo sa paggamit ng mga ito.

Kaya ipinakilala ng ama ang sesyon ng pagsasanay sa pamamagitan ng pagbibigay-diin na wala siyang gagawin o sasabihin na nagpapahiwatig na siya ay nagbago sa anumang paraan.

Ang Diyos, na inilagay sa parehong posisyon sa pamamagitan ng pagpapasiya ng Kanyang mga anak na humawak ng mga sandata ng pagpuksa, ay mataimtim ding nagbabala na ang Kanyang pagsisikap na iligtas sila mula sa pinakamasamang epekto ng kanilang pinili ay hindi nagpapahiwatig ng anumang pagbabago sa Kanya, kahit na ang Kanyang mga aksyon ay maaaring at iba pa ang kahulugan.

"Ako ang Panginoon, hindi ako nagbabago." (Malakias 3:6)

"Si Jesucristo ay siya ring kahapon, at ngayon, at magpakailanman." (Hebreo 13:8)

"...kung kanino walang pagkakaiba-iba o anino ng pag-ikot." (Santiago 1:17)

Sa kabila ng katotohanan na alam ng mga tao na bago pumasok ang kasalanan ay hindi kailanman nawasak ang Diyos, at sa kabila ng mga solemneng pagpapahayag na ito mula sa Diyos na walang pagbabagong nangyari kailanman sa Kanya, tinitingnan pa rin ng mga tao ang Kanyang walang hanggang pagsisikap na iligtas at binibigyang-kahulugan ang mga ito bilang mga aksyon ng isang tao na maging katulad ng tao mismo. [Awit 50:21]

Ang ama sa ating kuwento ay hindi kailangang magbago ng kanyang mga paraan upang turuan ang anak kung paano maging isang mabait na mamamatay. Hindi rin kinailangang baguhin ng Diyos ang Kanyang mga paraan upang iligtas ang Israel mula sa pagiging malupit na gumagamit ng tabak. Wala sa kanila ang nagbuwis ng buhay. Sila ay nakatungo lamang na iligtas ito. At nang hindi na iyon makakamit, sinubukan nilang iligtas ito sa pinakamaraming paghihirap hangga't maaari.

Ngayon, ipagpalagay na ang isa sa mga taganayon, ang lalaking masigasig na naghangad na mamagbalik-loob ang ama, ay nagkataong bumaba sa linya habang ang sesyon na ito ay isinasagawa. Mula sa malayong napakahusay para marinig ang lahat ng sinasabi, nakita niya ang ama na nagtuturo sa anak sa paggamit ng mga baril.

Anong mga pagpapalagay ang gagawin ng taong ito? Anong mga konklusyon ang gagawin niya?

Siya ay hindi kailanman nagkaroon ng espiritu ng ama at samakatuwid ay hindi kailanman maunawaan ito. Alinsunod dito, walang posibilidad na tama niyang masuri ang ginagawa ng ama. Sa halip ay ipakahulugan niya ang kanyang nakita bilang siguradong patunay na nagbago na ang ama.

Ang manonood ay hindi na mawawalan ng oras sa pagbabalik sa kanyang mga kasama sa pangangaso upang ipahayag ang pagbabalik-loob ng ama. Sasabihin sana niya sa kanila na isa na siya sa kanila—ising gunman. Inalok sana niya, bilang patunay sa kanyang hindi makapaniwalang mga tagapakinig, kung ano ang nakita niya sa aktwal na pagtuturo ng ama sa bata sa paghawak ng baril.

Ang kanyang ulat tungkol sa pisikal na mga aksyon ng ama ay totoo, dahil ito mismo ang nakita niyang ginagawa ng ama, ngunit ang mga konklusyon na nakuha mula sa mga ebidensyang iyon ay kabaligtaran sa katotohanan.

Kung paanong ang ama na iyon ay hinatulan nang mali, gayundin ang Diyos.”

Mula sa Mga Pahina 328-333 ng Masdan ang Iyong Diyos ni F. T. Wright (1979)

Nakikita mo ba ang pagkakatulad ng kuwentong ito ng ama sa pakikitungo sa kanyang anak at ng Diyos sa pakikitungo sa Kanyang mga tao sa liwanag ng mga desisyon na kanilang ginawa? Ang tao ay nahulog nang malalim sa kasalanan, at hawak niya ang mga ideya na hindi madaling mabago. Ang mundong ating ginagalawan ay nakakaapekto sa lahat ng bagay tungkol sa ating iniisip; ang ating mga ideya ng katarungan, batas, tagumpay, kasamaan, at katuwiran ay lahat ay nahawahan. Kabilang dito kung paano natin nakikita ang Diyos.

Nagpahayag si Jesus ng ideyang katulad nito nang tanungin siya ng mga Pariseo kung bakit pinahintulutan ni Moises ang diborsiyong samantalang sinasabi ni Jesus na ang diborsyo ay hindi plano ng Diyos. Sumagot siya ng ganito:

Sinabi nila kay Jesus, "Bakit nga iniutos ni Moises na magbigay ng isang sulat ng paghihiwalay, at ihiwalay siya?"

Sinabi sa kanila ni Jesus, Dahil sa katigasan ng inyong mga puso ay pinahintulutan kayo ni Moises na hiwalayan ang inyong mga asawa: ngunit sa pasimula ay hindi gayon. (Mateo 19:7-8)

Parang Pandigma na Pananaw sa Mundo Nagiging Kulong sa Loob

Ang Diyos ay labis na nag-aalala (o nageseselos, gaya ng madalas na sinasabi ng Bibliya) para sa mga taong Kanyang inilabas sa Ehipto. Alam niya na ang kanilang panahon sa Ehipto ay malalim na nakaimpluwensya sa kanilang pag-iisip, at ang kanilang maling pag-iisip ay magdadala sa kanila sa labis na kahirapan at kahirapan. May plano ang Diyos. Alam Niya na ang mga Israelita ay natatakot sa Kanya, ngunit dapat Siyang lumapit sa kanila gaya ng iniisip nila kung hindi Siya matatakot at igagalang - hindi dahil gusto ng Diyos na takutin ang mga tao, ngunit dahil para hindi natin Siya matakot at igalang bilang lumikha. at tagapagtaguyod ng mundo ay nangangahulugan na matatakot tayo at igagalang ang mga diyus-diyosan ng ating imahinasyon sa ating sariling kapinsalaan. Nalulungkot Siya na makita ang kawalan natin ng pagsasaalang-alang para sa Kanya at sa Kanyang batas, dahil ang kawalan ng pagsasaalang-alang na ito ay magkakaroon ng kahihinatnan ng pananakit sa atin sa hinaharap.

At nakita ng buong bayan ang mga kulog, at ang mga kidlat, at ang ingay ng pakakak, at ang bundok na umuusok: at nang makita ng mga tao, sila'y nanghina, at tumayo sa malayo.

At kanilang sinabi kay Moises, Magsalita ka sa amin, at aming didinggin: nguni't huwag magsalita ang Dios sa amin, baka kami ay mamatay.

At sinabi ni Moises sa bayan, Huwag kayong matakot: sapagka't ang Dios ay naparito upang subukin kayo, at upang ang kaniyang pagkatakot ay mapasa inyong mga mukha, upang kayo'y huwag magkasala.

At ang bayan ay tumayo sa malayo, at si Moises ay lumapit sa salimuot na kadiliman na kinaroroonan ng Dios. (Exodo 20:18-21)

Isipin, ang salita ng Diyos na buhay sa atin ay inaakala nilang nagdadala ng kamatayan! Hindi nila mamahalin ang Diyos, ngunit matatakot ba sila sa Kanya? Hindi, hindi nila gagawin, dahil sa lalong madaling panahon pagkatapos nilang gumawa ng Ginintuang guya at ang Sampung Utos ay sinira ni Moises sa

harap nila. Sa puntong ito ang mga taong hindi pamilyar sa kuwentong ito ay ipagpalagay na ang mga Israelita ay itatatwa. Ngunit may plano ang Diyos na mabawi ang kanilang pag-ibig sa pamamagitan ni Moises.

Sa lahat ng kapahamakan, kayang palambutin ng Diyos ang puso ni Moises. Siya ay naglabas mula kay Moises ng isang pagsusumamo para sa Kanyang mga tao, at ito ay nagpapahintulot kay Moises na makita ang awa ng Diyos nang mas malalim. Ipinakita Niya kay Moises ang Kanyang katangian (“maawain at mapagbiyaya, mapagpasensya...” Exodo 34:6) Nakita ni Moises ang plano ng kaligtasan at naunawaan niya ang kabutihan ng Diyos sa pagbibigay ng Kanyang Anak upang tayo ay magkaroon ng kapatawaran ng kasalanan at magkaroon ng batas na nakasulat sa ating mga puso. Pagkatapos ay isinugo ng Diyos si Moises upang ibahagi ang magandang balitang ito sa mga Israelita. Ngunit isang bagay na nakakadurog ng puso ang nangyayari.

At nangyari, nang si Moises ay bumaba mula sa bundok ng Sinai na dala ang dalawang tapyas ng patotoo sa kamay ni Moises, nang siya'y bumaba mula sa bundok, na hindi nalalaman ni Moises na ang balat ng kaniyang mukha ay nagniningning...At nang si Aaron at Nakita ng lahat ng mga anak ni Israel si Moises, narito, ang balat ng kaniyang mukha ay nagliliwanag; at sila'y natakot na lumapit sa kaniya...At hanggang sa makausap sila ni Moises, ay naglagay siya ng lambong sa kaniyang mukha. (Exodo 34:29-30, 33)

Habang si Moses ay nakakulong sa bundok kasama ng Diyos, ang plano ng kaligtasan, mula sa pagkahulog ni Adan, ay inihayag sa kanya sa isang mapilit na paraan. Nalaman niya noon na ang mismong anghel na namamahala sa mga paglalakbay ng mga anak ni Israel ay mahahayag sa laman. Ang mahal na Anak ng Diyos, na kaisa ng Ama, ay gagawing isa ang lahat ng tao sa Diyos na maniniwala, at magtitiwala sa kanya. Nakita ni Moises ang tunay na kahalagahan ng mga handog na hain. Itinuro ni Cristo ang plano ng ebanghelyo kay Moises, at ang kaluwalhatian ng ebanghelyo, sa pamamagitan ni Cristo, ay nagliwanag sa mukha ni Moises upang hindi ito makita ng mga tao.

Si Moises mismo ay walang kamalayan sa nagniningning na kaluwalhatian na makikita sa kanyang mukha, at hindi niya alam kung bakit ang mga anak ni Israel ay tumakas mula sa kanya nang siya ay lumapit sa kanila. **Tinawag niya sila sa kanya, ngunit hindi sila nangahas na tumingin sa maluwalhating mukha na iyon. Nang malaman ni Moises na ang mga tao ay hindi makatingin sa kanyang mukha, dahil sa kaluwalhatian nito, tinakpan niya ito ng isang lambong.** (ST Marso 14, 1878)

Tinanggihan ng mga Israelita ang liwanag. Hindi nila matiis ang tunay na katangian ng Diyos, at hiniling nila kay Moises na maglagay ng lambong sa Kanyang mukha. Tinanggihan nila ang kaluwalhatian ng Diyos, na Kanyang katangian. Hindi nila malalaman ang plano ng kaligtasan nang mas malalim. Isinara nila ang kanilang desisyon na hindi direktang makipag-usap sa Diyos o kilalanin Siya kung ano talaga Siya - isang nilalang na tulad ng ipinakita ng Kanyang Anak na si Jesus sa Kanyang buhay sa lupa. Ang mga Israelita ay nagpasya na; kukunin nila ang Canaan ayon sa kanilang sariling mga gawa. Susundin nila ang titik ng kautosan, ngunit hindi ang espiritu. Puputulin na ba sila ng Diyos ngayon? Hindi, lalakad Siya kasama nila sa kanilang landas at patuloy na tatawag sa kanila upang kilalanin ang kamalian ng kanilang mga paraan at magbago. Sa gayon ay nagsisimula ang trahedyang kasaysayan ng bansang Israel.

Nangungusap ang Diyos sa Israel sa Pamamagitan ng Lente ng Digmaan

Pinili ng mga Israelita ang digmaan, at ngayon ay iikot dito ang kanilang kasaysayan. Sila ay nagpupumilit sa lahat ng uri ng pataas at pababa. Kapag sinunod nila ang Diyos, sila ay mananalo sa labanan. Ang kanilang tagumpay ay makapagpapalaki sa kanila at sila ay magiging tiwala sa sarili. Pagkatapos ay magpapatuloy silang hindi sumangguni sa Panginoon at magiging maluwag sila sa kanilang pagsunod. Matatalo sila sa susunod nilang laban. Pagkatapos ay magsisisi sila at muling lalapit sa Diyos, na patuloy na inuulit ang siklong ito.

Ang kanilang kasaysayan ay tinukoy sa pamamagitan ng ito pataas at pababa sa paminsan-minsang pagsasakatuparan ng kung ano ang nangyayari. Ito ang naging kanilang relasyon sa Diyos, ang kanilang karanasan sa pananampalataya. Nakikita natin ang kawalan ng kakayahan na lumabas sa siklong ito kahit na sa pinakadakilang henerasyon ng mga Israelita – ang mga nasa ilalim ni Josue. Kinuha nila ang Jerico sa pamamagitan ng pananampalataya, at di-nagtagal pagkatapos ito ay nangyari:

Ang dakilang tagumpay na natamo ng Diyos para sa kanila ay naging tiwala sa sarili ng mga Israelita. Dahil ipinangako ng Panginoon sa kanila ang lupain ng Canaan, nakadama sila ng katiwasayan, at hindi napagtanto ang pangangailangan na gawin ang lahat ng pagsisikap sa kanilang kapangyarihan, at pagkatapos ay mapagpakumbabang humingi ng banal na tulong, na tanging makapagbibigay sa kanila ng tagumpay. Maging si Josue ay naglatag ng kanyang mga plano para sa pagsakop sa Ai, nang hindi naghahangad sa pamamagitan ng taimtim na panalangin na makakuha ng payo mula sa Diyos.

Ang kongregasyon ng Israel ay nagsimulang itaas ang kanilang sariling lakas at kasanayan, at tumingin nang may paghamak sa mga naninirahan sa lupain. Ang Jerico ay kahanga-hangang nabagsak, at isang madaling tagumpay ang inaasahan sa Ai. Kaya't ang tatlong libong lalaki ay itinuturing na sapat upang gawin ang pag-atake. Ang mga Israelita ay sumugod sa labanan, nang walang katiyakan na sasamahan sila ng Diyos. Hindi sila handa para sa tiyak na paglaban na kanilang nakilala, at, sa takot sa dami at masusing paghahanda ng kanilang mga kaaway, sila ay tumalikod at tumakas. Sila ay mainit na hinabol ng mga Cananeo, at tatlumpu't anim sa kanilang bilang ang napatay.

Ang hindi inaasahang pagkatalo ay nagdulot ng kalungkutan at panghihina ng loob sa buong kongregasyon ng Israel. Itinuring ni Josue ang kanilang masamang tagumpay bilang isang pagpapahayag ng sama ng loob ng Diyos, at sa matinding kahihyan ay nagpatirapa siya sa lupa sa harap ng arka. Ang mga matatanda ng Israel ay nakipagkaisa sa kanya sa gawaing ito ng pagpapakababa sa sarili, at pipi sa pagkamangha at pagkabalisa ay nanatili sila sa posisyong ito hanggang sa gabi. Pagkatapos

ay iniharap ni Josue ang bagay sa harap ng Panginoon sa taimtim na panalangin:

“Sa aba, Oh Panginoong Dios, bakit mo pinatawid ang bayang ito sa Jordan, upang ibigay kami sa kamay ng mga Amorrheo, upang lipulin kami? Nasiyahan sana kami sa Diyos, at tumira sa kabilang ibayo ng Jordan! Oh Panginoon, ano ang aking sasabihin, pagka ang Israel ay tumalikod sa harap ng kanilang mga kaaway? Sapagka't maririnig ito ng mga Cananeo at ng lahat na nananahan sa lupain, at kami ay kukubkubin sa palibot, at ihihawalay ang aming pangalan sa lupa; at ano ang iyong gagawin sa iyong dakilang pangalan?”

Si Josue ay nagpakita ng tunay na kasigasigan para sa karangalan ng Diyos, ngunit ang kanyang mga pakiusap ay may halong pagdududa at kawalan ng pananampalataya. Ang pag-iisip na dinala ng Diyos ang kanyang mga tao sa ibayo ng Jordan upang ibigay sila sa kapangyarihan ng mga pagano ay isang makasalanan, hindi karapat-dapat sa isang pinuno ng Israel. Ang damdamin ng kawalang-pag-asa at kawalan ng tiwala ni Joshua ay hindi mapapatawad dahil sa makapangyarihang mga himala na ginawa ng Diyos para sa kaligtasan ng kanyang bayan, at ang paulit-ulit na pangako na siya ay makakasama nila sa pagpapalayas sa masasamang naninirahan sa lupain.

Ngunit hindi dinalaw ng ating mahabaging Diyos ang kanyang lingkod nang may galit dahil sa kamaliang ito. Magiliw niyang tinanggap ang kahihiyang at mga panalangin ni Josue, at sa parehong oras ay malumanay niyang sinaway ang kanyang kawalan ng pananampalataya, at pagkatapos ay ipinahayag sa kanya ang dahilan ng kanilang pagkatalo.. (ST Abril 21, 1881, par. 2-7)

Ibinahagi ko ito na huwag maliitin si Josue at ang mga Israelita, dahil tiyak na tayo ay pareho – sinabi ni Ellen White na inuulit natin ang kasaysayan ng bansang iyon. Ang gusto kong mapansin ay kung paanong walang pagkilala sa mas malalim na pinagbabatayan ng kasalanan, walang paghingi ng kapatawaran sa panalangin ni Josue. Sa halip ay mayroong tenor ng akusasyon laban sa Diyos: “Bakit mo nga pinatawid ang bayang ito sa Jordan, upang ibigay kami sa kamay ng mga Amorrheo, upang lipulin kami?” Ito ang mindset na ikinukulong ng mga Hudyo.

Hindi iniwan ng Diyos ang Kanyang mga tao. Nangako Siya kay Abraham at sa Kanyang binhi. Palaging posible para sa Israel na lumabas sa maling pagkaunawa nito sa Diyos. Maraming sunud-sunod na henerasyon ng tunay na pagsamba na walang idolatriya, habang masigasig na sinasaliksik ang batas at pagsisisi sa kasalanan, ay maaaring tumaas ang kanilang karanasan sa pananampalataya sa isang mas mataas na antas. Ngunit hindi ito ang nangyari. Ang sinaunang Israel ay ayaw na baguhin ang pananaw nito sa Diyos, sa halip ay binato ang mga propeta na nag-aalok ng mga turo na sana ay magsisilbing batong paghakbangan sa kalaunan ay humahantong sa mas mataas, mas banal na pananaw. Kaya nga si Juan Bautista, na sinabi ng Anak ng Diyos na pinakadakila sa mga propeta, ay nahulog sa pagdududa at pagkabalisa nang hindi niya nakitang kumilos ang Diyos sa paraang itinuro sa kanya na kikilos ang Diyos.

Tulad ng mga alagad ng Tagapagligtas, hindi naunawaan ni Juan Bautista ang kalikasan ng kaharian ni Kristo. Inaasahan niyang si Jesus ang uupo sa trono ni David; at sa paglipas ng panahon, at ang Tagapagligtas ay hindi nag-angkin ng makaharing awtoridad, si Juan ay nataranta at nabagabag. Ipinahayag niya sa mga tao na upang maihanda ang daan sa harapan ng Panginoon, ang propesiya ni Isaia ay kailangang matupad; ang mga bundok at mga burol ay dapat ibaba, ang baluktot na tuwid, at ang mga baluktot na lugar ay patagin. Hinanap niya ang matataas na lugar ng pagmamataas at kapangyarihan ng tao na ibagsak. Itinuro Niya ang Mesiyas bilang Isa na ang pamaypay ay nasa Kanyang kamay, at siyang lubusang maglilinis ng Kanyang sahig, na magtitipon ng trigo sa Kanyang kamalig, at susunugin ang ipa sa apoy na hindi mapapatay. Tulad ng propetang si Elias, na kung saan ang espiritu at kapangyarihan ay napunta siya sa Israel, siya ay umaasa sa Panginoon na ihayag ang Kanyang sarili bilang isang Diyos na tumutugon sa pamamagitan ng apoy. (DA 215.2)

Namana ni Juan Bautista ang pananaw na ito sa Diyos mula sa kanyang mga ninuno. At kung hindi mauunawaan ng pinakadakilang mga Israelita ang kalikasan ng kaharian ni Kristo, paano kaya ang mga nabubuhay sa pinakamadilim na panahon ng Sinaunang Israel? Tingnan natin ngayon ang Aklat ng Mga Hukom.

Bilang Inyong Hukom, Kayo ay Hahatulan

Ang mga tao ay naglingkod sa Panginoon sa lahat ng mga araw ni Josue, at sa lahat ng mga araw ng mga matatanda na nabuhay nang higit kay Josue, na nakakita ng mga dakilang gawa ng Panginoon. Ang kanilang mga kasalanan ay pinagsisihan at pinatawad, ngunit ang binhi ng kasamaan ay naihasik, at ito ay sumibol upang magbunga. Ang buhay ni Josue ng matatag na integridad ay nagsara. Hindi na narinig ang kanyang boses sa pagsaway at babala. Isa-isang tinanggal ng mga tapat na bantay na tumawid sa Jordan ang kanilang sandata. **Isang bagong henerasyon ang dumating sa eksena ng aksyon. Ang mga tao ay umalis sa Diyos. Ang kanilang pagsamba ay hinaluan ng mga maling prinsipyo at mapaghangad na pagmamataas...**

Ang tao ay madaling makalimot sa Diyos, kahit na sinasabing naglilingkod sa Kanya. Inakala ng mga tao ng Nazareth na mahal nila si Kristo, ngunit nang ipakita Niya sa kanila na hindi na sila ang mga paborito ng langit kaysa sa mga Gentil, kinaladkad nila Siya mula sa sinagoga, at sinubukang itapon Siya mula sa korona ng burol. Inakala ng maraming tao na pinakain ni Kristo na mahal nila Siya, hanggang sa sinabi Niya sa kanila na mas inaalala nila ang tinapay na nasisira kaysa sa tinapay ng buhay na walang hanggan. Inakala ng mayamang batang pinuno na mahal niya ang Tagapagligtas. Nakinig siya sa mga magagandang salita na lumabas sa Kanyang mga labi, at nakita niya ang Kanyang mga kamangha-manghang gawa. Ngunit nang sabihin ng Tagapagligtas, “Ipagbili mo ang iyong tinatangkilik, at ibigay mo sa mga dukha, at magkakaroon ka ng kayamanan sa langit: at halika at sumunod ka sa akin,” umalis siyang malungkot, kumapit sa kanyang diyus-diyosan. Minahal niya ang kanyang kayamanan nang higit pa sa pagmamahal niya kay Kristo. Inakala ni Simon na Pariseo na mahal niya si Jesus, hanggang sa nalaman niya na hindi siya pinahahalagahan ng Tagapagligtas na kasing taas ng kanyang pagpapahalaga sa isang mahirap, malungkot, at nagsisisi na babae.

Marami ang nakikitang dapat humanga sa buhay ni Kristo. Ngunit ang tunay na pag-ibig para sa Kanya ay hindi kailanman mamamalagi sa puso ng mga mapagmatuwid sa sarili. **Ang hindi makita ang**

sarili nating kapinsalaan ay hindi makita ang kagandahan ng pagkatao ni Kristo. Kapag tayo ay ganap na gising sa ating sariling pagkamakasalanang, ating pahalagahan si Kristo. (RH Setyembre 25, 1900)

Sinipi ko ang malawak na seksyong ito dahil inaasahan kong ipakita kung ano ang malaking problema, para sa kanila at para sa atin. Sa pagpasok natin sa Aklat ng Mga Hukom, ang mga pagkakamali ng mga nauna sa kanila ay lumalawak. Dahil sila ay nasa 'lupang pangako,' pakiramdam nila ay ligtas sila. Nakakalimutan nila ang ginawa ng Diyos para sa kanila. Tumanggi silang maunawaan ang kanilang sariling pagkamakasalanang, ang mga kahihinatnan ng pagkamakasalanang iyon, at ang mga gawain ng kaharian ni Kristo. Kaya nauulit natin ang ganitong uri ng cycle nang paulit-ulit:

At ang mga anak ni Israel ay gumawa ng masama sa paningin ng Panginoon, at nilimot ang Panginoon nilang Dios, at naglingkod sa mga Baal at sa mga Asera. Kaya't ang galit ng Panginoon ay nagningas laban sa Israel, at kaniyang ipinagbili sila sa kamay ni Chusanrisathaim na hari sa Mesopotamia: at ang mga anak ni Israel ay naglingkod kay Chusanrisathaim na walong taon. At nang ang mga anak ni Israel ay dumaing sa Panginoon, ang Panginoon ay nagbangon ng isang tagapagligtas [tagapagligtas] sa mga anak ni Israel, na siyang nagligtas sa kanila, sa makatuwid baga'y si Othniel na anak ni Kenaz, na nakababatang kapatid ni Caleb... (Mga Hukom 3:7-10)

At ang mga anak ni Israel ay gumawa uli ng masama sa paningin ng Panginoon: at pinalakas ng Panginoon si Eglon na hari sa Moab laban sa Israel... Sa gayo'y naglingkod ang mga anak ni Israel kay Eglon na hari sa Moab ng labing walong taon. Ngunit nang ang mga anak ni Israel ay dumaing sa Panginoon, ang Panginoon ay nagbangon sa kanila ng isang tagapagligtas, si Ehud na anak ni Gera... (Mga Hukom 3:12, 14-15)

At ang mga anak ni Israel ay muling gumawa ng masama sa paningin ng Panginoon, nang si Ehud ay namatay. At ipinagbili sila ng Panginoon sa kamay ni Jabin na hari ng Canaan...At ang mga anak ni Israel ay dumaing sa Panginoon... (Hukom 4:1-3)

Dahil ang tingin ng mga Israelita sa Diyos bilang Diyos ng digmaan at kaparusahan, inisip nila na ang lahat ng Kanyang mga batas ay kailangan lamang sa panahon ng kagipitan - kapag naramdaman nila ang kanilang sarili na pinarurusahan o nasa ilalim ng pag-uusig. Hindi nila nakita na aalagaan din sila ng Diyos sa magagandang panahon, at hindi nila makita kung paano sila pagpapalain din ng Kanyang mga batas sa kanilang ani at sa kanilang mga pamilya, sa kanilang kalusugan at sa kanilang mga relasyon sa mga kalapit na bansa. Itinuring nila ang batas bilang isang pasanin sa halip na isang pagpapala, isang bagay na dapat gawin upang makuha ang pabor ng Diyos.

Nang magkaroon ng kapayapaan ang lupain, ito ay dahil sa sila ay humanga sa isang tao na sa pamamagitan niya ay iniligtas sila ng Diyos (isang hukom) – hindi nila nakita na ang tagapagligtas ay isang daluyan lamang para sa Ama, ang pinagmulan ng lahat ng mabubuting bagay. Sinisikap ng Diyos na magtrabaho kasama sila, ngunit nililimitahan nila ang magagawa Niya sa pamamagitan ng kanilang kawalan ng pananampalataya. Hindi sila pipilitin ng Diyos na makita Siya nang iba. Ang kanilang kawalan ng kakayahan na mahalina ang Diyos ay nangangahulugan na imposibleng mahalina nila ang kanilang mga kaaway.

Sa kabila ng kanilang pagtalikod at malaking kasamaan, hindi lubos na pinabayaan ng Panginoon ang Kanyang mga tao. Paminsan-minsan ay nagbangon siya ng tapat at magigiting na mga lalaki upang iligtas sila mula sa pang-aapi ng kanilang mga kaaway. Ngunit ang mga puso ng mga tao ay naging napakasama ng isang masamang landas na hindi isang madaling gawain na ibalik ang kadalisayan ng pananampalataya o ng pagsamba. Kapag ang tagapagligtas ay patay na, at ang mga tao ay pinalaya mula sa kanyang awtoridad, sila ay babalik sa kanilang idolatriya...

Hinangad ng Panginoon na dalhin ang Kanyang mga tao sa isang posisyon kung saan maipapakita Niya ang Kanyang kapangyarihan para sa kanila; ngunit ang kanilang mga puso ay nakatakdang lumayo sa Diyos, at hindi sila magpapasakop sa Kanyang mga kahilingan. Anong pagkabulag! anong hindi maipaliwanag na katangahan! at hindi rin kayang unawain ang takbo ng mga pinagkalooban ng Diyos ng mga kaloob na intelektuwal at napaliligiran ng temporal na mga

pagpapala, gayunpaman mas gugustuhin ang makamundong pakinabang, at maging ang pagpapalayaw ng mapanghamak na mga pagnanasa, sa pabor ng Diyos at ng kanyang walang katapusang pag-ibig. (ST Hunyo 9, 1881)

Ililigtas sila ng Diyos kapag sila ay humingi, ngunit ito ay ayon lamang sa kanilang paghatol sa Kanyang katangian. Iyon ang dahilan kung bakit nakikita natin na ang kanilang mga hukom ay dumating sa paraang ginawa nila, lahat ay mga heneral ng digmaan. Ito ay magiging dahilan upang isipin nila na ang Mesiyas ay magiging pareho, hindi napagtatanto na ang Diyos ay gumagawa lamang sa kanilang balangkas at ang Diyos Mismo ay hindi talaga katulad nila.

Ang pag-asa na ito sa isang tao na hatulan sila at panatilihin silang gawin ang tama ay nagpakita na wala silang batas sa kanilang mga puso. Patuloy silang lumakad sa pamamagitan ng paningin, sa halip na sa pamamagitan ng pananampalataya (kabaligtaran ng 2 Cor 5:7). Ang kaisipang ito ng pagkakaroon ng isang tao na namumuno sa kanila sa halip na Diyos, o isang tao na mananagot sa pagsunod sa Diyos upang mabawasan ang sariling pananagutan ng mga tao, sa kalaunan ay makikita sa kanilang kahilingan para sa isang hari.

Hinihingi ng Israel ang Isang Hari

At sinabi ng Panginoon kay Samuel, Sundin mo ang tinig ng bayan sa lahat ng kanilang sasabihin sa iyo, sapagka't hindi ka nila itinakuwil, kundi itinakuwil nila Ako sa pagiging hari nila. Ayon sa lahat ng mga gawa na kanilang ginawa, mula nang araw na iniahon Ko sila mula sa Egipto hanggang sa araw na ito, na pinabayaan Ako at naglingkod sa ibang mga dios, gayon din naman ang kanilang ginagawa sa iyo. Ngayon nga, sundin mo ang kanilang tinig; tanging taimtim mong babalaan sila at ituro sa kanila ang mga paraan ng hari na maghahari sa kanila.” (1 Samuel 8:7-9)

Sa unang 500 taon ng pag-iral ng Israel, wala silang Hari. Nahati sila sa iba't ibang tribo at ang Diyos ang kanilang hari. Ngunit sila ay pagod na sa sistemang ito na naiiba kaysa sa lahat ng iba pang mga bansa, at humingi ng isang hari ng

huling hukom ng Israel, si Samuel. Nasasaktan si Samuel, ngunit tiniyak ng Diyos na ang Diyos ang kanilang tinatanggihan, hindi si Samuel. Ang kanilang kahilingan ay nagdadalamhati din sa Diyos. Alam ng Diyos na ang kanilang kahilingan para sa isang hari ay makakasakit sa kanila dahil alam Niya ang hinaharap.

Ibinibigay sa kanila ng Diyos ang gusto nila, ngunit hindi muna sila binabalaan kung ano ang gagawin ng isang hari – kukunin niya ang kanilang mga anak na lalaki bilang mga sundalo, kukunin ang kanilang ani, buwisan sila, pipilitin ang kanilang mga anak na babae na magtrabaho para sa kanya, kukunin ang kanilang mga hayop, atbp. Aapihin sila ng hari. Ngunit pansinin ang makabuluhang katotohanan na kahit na binabalewala nila ang babala, hindi sila pinababayaang ng Diyos. Tinulungan Niya silang pumili ng isang hari, at sinubukan Niyang pangunahan ang haring iyon. Gumagawa siya ng mga batas para sa gayong senaryo. Ngunit tandaan, hindi ibig sabihin na gusto ng Diyos ang isang hari.

Ito ay tinatawag na Kanyang mapagpahintulot na kalooban, ang Kanyang pagsasaayos para sa isang senaryo na hindi Niya orihinal na gusto, tulad ng ama na nagturo sa Kanyang Anak kung paano manghuli upang matiyak ang kaligtasan niya at ng iba. Kabaligtaran ito sa perpektong kalooban ng Diyos, na mas gugustuhin Niya. Ang isang halimbawa ng perpektong kalooban ng Diyos ay ang tanggapin natin si Kristo, hindi siya patayin; ngunit sa sandaling pinatay natin Siya ay may plano Siyang gamitin ito para sa ating ikabubuti. Sa huli ang Kanyang perpektong kalooban ay ang tao ay hindi na kumain ng ipinagbabawal na prutas, at lahat ng bagay mula noon ay Kanyang pinahintulutang kalooban.

Narito ang paliwanag ni Ray Foucher mula sa kanyang mahusay na website, www.characterofgod.org

Dahil walang itinatag na monarkiya at linya ng paghalili mula rito, sino ang magiging hari? Alam ng Diyos kung anong uri ng hari ang kanilang ninanais, Siya ang gumawa ng desisyon at pumili ng isang tao na magpapasaya sa kanila. Sa araw na iniharap ang hari, muling pinaalalahanan sila na hindi magandang ideya:

“At itinakuwil ninyo sa araw na ito ang inyong Diyos, na siyang nagligtas sa inyo mula sa lahat ng inyong mga kapighatian at mga

kapighatian; at inyong sinabi sa kaniya, Hindi, kundi maglagay ka ng isang hari sa amin. Ngayon nga'y magharap kayo sa harap ng Panginoon ayon sa inyong mga lipi, at ayon sa inyong libu-libo." (1 Sam 10:19)

“At sila'y nagsitakbuhan at dinala siya mula roon: at nang siya'y tumayo sa gitna ng mga tao, **siya'y higit na mataas kay sa kanino mang bayan mula sa kaniyang mga balikat at paitaas. At sinabi ni Samuel sa buong bayan, Tingnan ninyo siya na pinili ng Panginoon, na walang gaya niya sa buong bayan?** At ang buong bayan ay sumigaw, at nagsabi, Iligtas ng Dios ang hari. (1 Sam 10:23-24)

Dito natin mapapansin na sinasabing pinili ng PANGINOON si Saul at na siya ay mas matangkad kaysa sa iba. Ngunit ito ay ang Diyos na pumili ng isang tao ayon sa kanilang sariling mga puso; ang isang lalaki na mas matangkad ay isang nakikitang katangian ng pagiging karapat-dapat na nangangahulugan ng lahat sa mga tao at maliit sa Diyos. Pagkatapos ng unang militar na tagumpay ni Saul bilang hari, iniharap siya muli ni Samuel at kinumpirma na si Saul ang kanilang pinili:

“Ngayon nga, narito, ang hari na inyong pinili, at siyang inyong ninais! at, narito, ang Panginoon ay naglagay ng isang hari sa inyo.” (1 Sam 12:13)

Si Saul ang kanilang pinili, hindi ang Diyos - ito ay pangalawang akomodasyon sa bahagi ng Diyos. Pinili ng Diyos si Saul, ngunit si Saul ay isang taong tumugma sa mga parameter ng kung ano ang gusto nila – ng mga tao. Kung ang Diyos ay nakaramdam ng kalayaan na pumili ng isang tao upang maging hari sa puntong iyon, ito ay isang katulad ni David, ngunit hindi tatanggapin si David dahil hindi siya umaangkop sa imahe ng kung ano ang nadama ng mga Israelita na kinakailangan sa isang hari.

Muli, ang kahilingan ng Israelita sa isang hari ay parang makasalanan:

At sinabi ng buong bayan kay Samuel, Idalangin mo ang iyong mga lingkod sa Panginoon mong Dios, upang kami ay huwag mamatay:

sapagka't aming idinagdag ang kasamaang ito sa lahat ng aming mga kasalanan, upang humingi sa amin ng isang hari.

At sinabi ni Samuel sa bayan, Huwag kayong matakot: ginawa ninyo ang lahat ng kasamaang ito: gayon ma'y huwag kayong lumihis sa pagsunod sa Panginoon, kundi paglingkuran ninyo ang Panginoon ng inyong buong puso. (1 Sam 12:19-20)

Bagama't nakagawa sila ng kasamaan, hindi sila lubusang tumalikod sa pagsunod sa Diyos, at nagpatuloy Siya sa paggawa kasama nila sa kabila ng kanilang mga pagpili - gaano kabait ang Diyos! Kahit na hindi gumana si Saul, patuloy na pinahintulutan ng Diyos ang monarkiya ngunit personal Niyang pinili ang pangalawang hari. Ang kabiguan ng unang hari ay nagpakumbaba sa mga Israelita para tanggapin nila ang isang hari na mas malapit sa puso ng Diyos:

“Nguni't ngayo'y ang iyong [Saul] na kaharian ay hindi magpapatuloy: ang Panginoon ay naghanap sa kaniya ng isang lalake [si David] ayon sa kaniyang sariling puso, at inutusan siya ng Panginoon na maging pinuno sa kaniyang bayan, sapagka't hindi mo iningatan ang iniutos ng Panginoon. ikaw.” (1 Sam 13:14)

Ang Diyos, bagama't hindi sinasang-ayunan, ay gumawa sa kanila sa loob ng mga pagpili na kanilang ginawa. Alam natin na hindi sinang-ayunan ng Diyos ang pagkakaroon ng monarkiya ng Israel, ngunit patuloy Niya silang pinaunlakan. Ngunit saan ito humantong? Sa simula, ang Diyos ang kanilang hari:

“At nang inyong makita na si Nahas na hari ng mga anak ni Ammon ay naparoon laban sa inyo, inyong sinabi sa akin, Hindi; ngunit isang hari ang maghahari sa amin: nang ang Panginoon ninyong Diyos ay inyong hari.” (1 Sam 12:12)

Sa huli, ganap na tatanggihan ng mga Israelita si Kristo na kanilang hari:

“... Malayo sa kanya, malayo sa kanya, ipako siya sa krus. ... Wala tayong hari kundi si Caesar.” (Juan 19:15)

<https://characterofgod.org/gods-accommodation-for-man/>

Ang prinsipyong ito ng pakikipagtulungan sa tao kung nasaan siya at sa pamamagitan ng mga pagpipiliang ginagawa niya, kahit na hindi ito ang perpektong plano ng Diyos, ay tinatawag ding Akomodasyon ng Diyos. Nakikita natin sa lahat ng ito kung paano gumagana ang Diyos. Hindi tatanggapin ng mga tao si David kung siya ay pinili mula pa sa simula; halos hindi nila tinanggap si Saul. Kung hinayaan ng Diyos na sila mismo ang pumili ng isang hari, magkakaroon ng malawakang digmaang sibil. Kaya't ginawa ng Diyos ang lahat ng Kanyang makakaya ayon sa pinahihintulutan ng kanilang pananampalataya. Hindi niya itinalaga si Saul para sa kabiguan; Ibinigay Niya kay Saul ang Kanyang Espiritu upang lubusang masangkapan siya upang gawin ang tungkulin ng pagiging hari. Ngunit nang mabigo si Saul, ginamit ito ng Diyos upang subukang ipakita sa mga tao kung paano ito nagpapakita ng kanilang sariling kabiguan. Pinahintulutan niyang lumago ang kasalanan, kaya't higit na sasagana ang biyaya (Rom 5:20), kung makikilala lamang nila ito. Inaasahan ng Diyos na lahat ng mga aral na ito ay pag-aralan ng mga nabubuhay pagkatapos, hindi para ipagmalaki tayo at isipin ang ating sarili na mas mabuti, kundi para kilalanin ang ating sarili sa mga ito at sa gayon ay matuto mula sa kanilang mga pagkakamali.

Bagama't ang mga Israelita, bilang isang bansa, ay humiwalay sa Diyos, gayunpaman mayroong isang nalabi na determinadong lumaban sa masasamang impluwensyang nakapaligid sa kanila, at napanatili ang kanilang katapatan kay Jehova. Ang mga ito ay patuloy na lumalago sa lakas ng loob at tunay na kabanalan. Mas mahigpit silang kumapit sa Panginoon nang makita nila ang apostasiya ng kanilang mga kapatid. Ang kanilang pananampalataya ay lumakas, sa bawat labanan. (ST Hunyo 9, 1881, par. 4)

Sapagka't sa kung anong paghatol na inyong hinahatulan, kayo'y hahatulan: at sa anong panukat na inyong isusukat, iyon ay isusukat sa inyo muli. (Mateo 7:2)

Magpatuloy ba Tayo sa Kasalanan, Upang ang Biyaya ay Sumagana?

Gusto kong huminto dito para makasigurado na hindi ako nagkakamali. Hindi natin dapat isipin na maglingkod sa Diyos sa pamamagitan ng paglabag sa batas. Nakatutukso na maniwala na ang kalooban at biyaya ng Diyos ay maaaring magtagumpay sa lahat ng bagay, at samakatuwid ay maaari tayong magkasala at magsisi mamaya, tulad nina David, Solomon, at Samson. Ang ideyang ito ay tinutugunan ni Pablo:

Ano ang sasabihin natin? Magpapatuloy ba tayo sa kasalanan, upang sumagana ang biyaya? Ipinagbawal sa Diyos. Paanong tayo, na mga patay na sa kasalanan, ay mabubuhay pa doon? (Roma 6:1-2)

Nililinlang natin ang ating sarili kapag ginagamit natin ang mga pagkakamali ng mga maka-Diyos na tao para bigyang-katwiran ang ating sarili, at nakakalimutan natin ang matinding pagdurusa na kanilang pinagdaanan bilang resulta ng mga kasalananang iyon. "Huwag kayong padaya; Ang Diyos ay hindi binibiro: sapagka't kung ano ang itanim ng tao, iyon din ang kaniyang aanihin." (Gal 6:7) Isa ito sa pinakamahalagang aral na dapat nating matutunan sa Bibliya.

Ang kasalanan ay mapanlinlang, at nilalandi natin ito sa panganib ng ating kaluluwa. Hindi lahat ay maaaring humawak ng pagsisisi. Nakikita natin ito sa pagkakaiba nina Pedro at Judas, at hindi natin dapat ipagpalagay na kung ipagkanulo natin si Kristo ay maaari pa rin tayong mapatawad at magkaroon ng karanasan ni Pedro, sa halip na kay Hudas.

Itinuturo ng ilan na magagawa natin ang mga bagay na hindi ayon sa batas basta't maganda ang layunin. Sa modernong mga termino ito ay tinatawag na 'ang mga dulo ay nagbibigay-katwiran sa paraan.' Ang ideyang ito ay pinalaganap ng "Church Fathers" ng 4th Century, at ito ang isa sa mga pangunahing dahilan ng paglubog ng Kristiyanismo nang malalim sa katiwalian at pagkabalok.

"Halos hindi alam ng isang tao kung anong mga termino ng pagsuway ang sasabihin tungkol sa lisensyang iyon, na pinahintulutan ng napakaraming pinakatanyag na mga ama ng siglong ito [ika-4 na siglo]

sa kanilang sarili, nang ipahayag nila ang kanilang mga opinyon sa misteryosong mga termino para sa kapakanan ng kapakinabangan; o nang nilagpasan nila ang mga limitasyon ng katotohanan sa init ng argumento; o kapag sila ay nagpakasawa sa labis na mga pahayag, retorika hyperbole, at bombastikong yumayabong, alinsunod sa kaugalian at panlasa ng panahon.

Ang hindi karapat-dapat na gawaing ito ay wastong tinawag na 'Falsitas Dispensativa,' mapanlinlang na pamamahala, o, lisensya upang itago ang katotohanan, o gumamit ng kasinungalingan ayon sa maaaring kailanganin ng mga pangyayari; at ito ay pinagtibay at sinundan ng mga tagahanga ng makabayan sinaunang panahon sa paraang nagpapakita ng napakalinaw na may pagkahilig sa isip ng tao, sa ilalim ng panatikong pananabik, na 'maniwala sa isang kasinungalingan.'

Ito ang 'Falsitas Dispensativa,' na nagbigay-daan kay Jerome at sa kaniyang mga kasabayan na itayo ang istrukturang iyon na tinatawag na simbahan noong ikaapat na siglo, kaya hindi tulad ng 'Ang banal na templo ng Panginoon ay angkop na pinagsama-sama sa pundasyon ng mga apostol at mga propeta.' (Vigilantius and His Times, W.S. Gilly, 1844)

Ang ideyang ito ay minana rin at ipinatupad ng mga Heswita, ang kaayusan sa unahan ng Kontra-Repormasyon. Tinawag nila itong "reserbasyon sa isip," o isang "kasinungalingan ng pangangailangan." Tinatawag din itong paglilina. Dapat tayong mag-ingat tungkol dito. Ang patuloy na pagsasagawa ng pamumuhunan sa ating sarili sa mga bagay at ideya dahil ang mga ito ay kapaki-pakinabang kaysa sa pagiging totoo ay maaaring maging pangalawang kalikasan, at kung gayon ang kasalanan ay hindi na tila kasalanan para sa atin - isang kakila-kilabot na kalagayan.

Dapat tayong mag-ingat na huwag matuto ng mga maling aral mula sa Bibliya. Sa pagpapaliwanag ng prinsipyo ng akomodasyon, inaasahan kong nakikita ng mambabasa ang awa ng Diyos kahit na sa pagiging makasalanan ng tao, hindi na ang pagiging makasalanan ng tao ay katanggap-tanggap sa Diyos. Alalahanin natin ang binanggit tungkol sa huling bayan ng Diyos:

At sa kanilang bibig ay walang nasumpungang daya: sapagka't sila'y walang kapintasan sa harap ng luklukan ng Dios. (Apoc 14:5)

Ang Di-makadiyos na Pag-aasawa ni Samson at ang Moral na Estado ng Israel

Sa buhay ni Samson ay malinaw nating nakikita ang prinsipyo ng akomodasyon ng Diyos. Siya ay tinawag ng Diyos, at kalooban ng Diyos na Siya ay maging banal at “simulan na iligtas ang Israel mula sa kamay ng mga Filisteo.” (Hukom 13:5) Talagang ayaw ng Diyos na magpakasal siya sa isang babaeng Filisteo. Kaya nang magpakasal si Samson sa isang Filisteo, pinutol ba ng Diyos si Samson at binawi ang pangako? Hindi, gagawin ng Diyos ang mga pagkakamali ni Samson, na patuloy na tinuturuan siya at sinusubukang ibalik siya. Ngunit ngayon ay ipinasok natin ang pinahintulatang kalooban ng Diyos kaysa sa Kanyang perpektong kalooban. Hindi natin dapat isipin na dapat din tayong magpakasal sa mga hindi mananampalataya dahil ginawa ng Diyos sa pamamagitan ni Samson sa ganoong paraan. Ang Diyos ay gumawa sa pamamagitan ni Samson sa isang mas mabuting paraan, na may mas kaunting pagdurusa para sa kanya at para sa iba, kung siya ay nagpakasal sa isang mananampalataya. Ang perpektong kalooban ng Diyos ay palaging mas mabuti kaysa sa Kanyang pinahintulatang kalooban.

Kung si Samson ay matapat na sumunod sa banal na utos gaya ng ginawa ng kanyang mga magulang, ang kanyang magiging mas marangal at mas maligayang kapalaran...

Kaya sa panahon na higit sa lahat kung kailan dapat niyang pinanatili ang buong pagtatalaga sa kalooban ng Diyos, tulad ng pagpasok niya sa yugto ng pagkalalaki, ang panahon kung kailan dapat niyang isagawa ang kanyang banal na misyon,—sa kritikal na puntong ito sa kanyang kasaysayan ng buhay. , si Samson ay sumuko sa manunukso, at sa pamamagitan ng isang hindi matalinong pag-aasawa ay inilagay ang kanyang sarili sa alyansa sa mga kaaway ng Diyos. Ang mahalagang hakbang na ito ay hindi pinag-isipang mabuti. Hindi naitanong ni Samson sa kanyang sarili kung higit niyang luwalhatiin ang Diyos kapag nakikiisa sa layunin ng kanyang gusto, o kung inilagay niya ang kanyang sarili sa isang posisyon kung saan hindi niya matutupad ang layunin na maisakatuparan ng kanyang buhay. Sa lahat ng unang naghahangad na parangalan Siya, nangako ang

Diyos ng karunungan; ngunit walang pangako sa mga naghahangad lamang na pasayahin ang kanilang sarili. (ST Okt 6, 1881)

Dapat din nating alalahanin ang konteksto na kinaroroonan nila, ang pagtangi na makita ang buong katangian ng Diyos at sa halip ay piliin na isipin ang Diyos bilang isang malupit at mapilit na diyos ng pakikidigma. Para sa kanila, ang pagkaligtas ay nangangahulugan ng tagumpay sa digmaan. Totoo rin ito para sa mga Gentil, na sumasamba sa mga diyos batay sa kanilang kapangyarihan at kakayahang tumulong sa kanila sa digmaan, hindi para sa kabutihan ng kanilang pagkatao.

Nakikita natin sa buong aklat ng Mga Hukom at karamihan sa Lumang Tipan na hindi kailanman sumagi sa mga Israelita na ibahagi ang kabutihan ni Jehova, o ang plano ng kaligtasan. Sa mga pagkakataong nilalasp nila ang kagandahang-loob ng Diyos, iniisip nila ito dahil sa kanilang pagkapanganay bilang mga anak ni Abraham. Hindi iniisip ni Samson na ibaling ang mga Filisteo sa iisang tunay na Diyos. Ito ang mindset na kinaroroonan nila. Ngunit nauunawaan ng Diyos ang kahirapan para sa atin sa pag-angat sa kapaligiran, kultura, at kasaysayang kinalalagyan natin, at anuman ang kanyang mga pagkabigo, si Samson ay nakalista bilang isang bayani ng pananampalataya sa Hebreo 11.

Pansinin ang pagdurusa na dulot ng desisyon ni Samson, at ang malungkot na kalagayan ng mga Israelita noong panahong iyon. Kahit papaano ay nagkaroon ng lakas ng loob si Samson na manindigan sa mga Filisteo, kabaligtaran ng karamihan sa kanyang mga kababayan.

Ang asawang babae, upang makuha kung kanino si Samson ay lumabag sa utos ng Diyos, ay napatunayang taksil sa kanyang asawa bago matapos ang piging ng kasalan, at sa wakas ay pinatay ng mismong uri na ang mga pagbabanta ay naging sanhi ng kanyang pagkakasala. Nagbigay na si Samson ng katibayan ng kanyang napakagandang lakas, sa pamamagitan ng pagpatay, isang kamay, isang batang leon, at sa pagpatay sa tatlung lalaki ng Askelon. Ngayon, dahil sa galit sa malupit na pagpatay sa kaniyang asawa, sinalakay niya ang mga Filisteo, “at sinaktan sila ng malaking pagpatay.” Pagkatapos, sa pagnanais ng ligtas na pag-atras mula sa mga Filisteo, at **sa takot na magtiwala sa kanyang sariling mga**

kababayan, siya ay umatras sa isang matibay na bato na tinatawag na Elam, sa tribo ni Juda.

Hanggang sa lugar na ito siya ay hinabol ng isang malaking pulutong ng mga Filisteo, na ang presensya ay nagdulot ng malaking pagkabalisa sa mga naninirahan sa Juda. **Nang malaman nila na ang tanging layunin ng pagsalakay ay ang kunin si Samson na bihag, sila ay sumang-ayon na ihatid siya sa kanyang mga kaaway. Sa paggawa nito ay umaasa silang matamo ang pabor ng mga Filisteo, at sa gayon ay pagaanin ang kanilang sariling pang-aapi.** Alinsunod dito, umahon ang tatlong libong lalaki ng Juda upang kunin ang makapangyarihang mandirigma. Ngunit kahit na sa ganoong pagkakataon ay naglakas-loob silang gumawa ng pagtatangka lamang dahil nakatitiyak sila na hindi niya sasaktan ang sarili niyang mga tao. Pumayag si Samson na igapos at ibigay sa mga Filisteo, ngunit humiling muna sa mga lalaki ng Juda ng isang pangako na hindi sila babagsak sa kanya mismo, at sa gayon ay pinilit siyang lipulin sila. Pinahintulutan niya silang magbigkis ng dalawang bagong lubid, at dalhin siya sa mga Filisteo...

Kung ang mga Israelita ay nakahandang makiisa kay Samson, at sundan ang tagumpay na natamo, maaaring sa panahong ito ay napalaya na nila ang kanilang sarili mula sa kapangyarihan ng mga Filisteo. Ngunit sila ay naging mahina at nasiraan ng loob. Talagang pinabayaan nila ang gawaing iniutos sa kanila ng Diyos na gawin nang may kasipagan, puspusan, at kagitingan; hindi lamang nabibigo na palayasin ang mga pagano, ngunit nakikiisa sa kanila sa kanilang mga nakababahalang gawain, na pinahihintulutan ang kanilang kalupitan, at, hangga't hindi ito nakadirekta laban sa kanilang mga sarili, maging ang pagharap sa kanilang kawalang-katarungan. Nang sa wakas ay nagtagumpay ang mapaniil na kapangyarihan, ang Israel ay nagpasakop sa kapahamakan na maaaring kanilang tinakasan, kung sinunod lamang nila ang Diyos. Kahit na ang Panginoon ay nagbangon ng isang tagapagligtas para sa kanila, madalas nilang iiwanan ang pinili upang ayusin ang mga bagay, at makiisa sa kanilang pinakamapait na mang-aapi. (ST Oktubre 6, 1881)

Nakikita natin ang kakila-kilabot na mga kahihinatnan ng hindi makadiyos na pag-aasawa ni Samson - ang pagkamatay ng maraming tao at labis na pagdurusa. Nakikita rin natin kung gaano naging bumagsak ang mga Israelita. Sila ay nagbitiw sa kanilang sarili sa pagiging mga lingkod ng mga Filisteo, at ninanais lamang na "pagaan ang kanilang sariling pang-aapi." Lubos silang nawalan ng pananalig sa Diyos na iligtas sila, at kahit na kasama ang makapangyarihang mandirigmang ito sa kanilang gitna ay hindi nila inisip na tulungan siya o makipaglaban sa kanya. Kahit na binigyan sila ng Diyos ng tagapagligtas ayon sa kanilang naisin, tinanggihan pa rin nila siya! Kung ang Diyos ay nagbigay ng tagapagligtas na higit na katulad ni Kristo, lalo pa nilang tatanggihan siya. Ang Diyos ay bumababa sa ating antas upang itaas tayo, umaasa na maglabas ng kahit kaunting pananampalataya sa ating bahagi na maaaring mabuo sa ibabaw - ngunit kahit na ito ay bihirang tanggapin.

Pinatay ni Samson ang isang Libo Gamit ang isang Buto ng Panga

At nang siya'y dumating sa Lehi, ay sumigaw ang mga Filisteo laban sa kaniya: at ang Espiritu ng Panginoon ay sumakaniya na makapangyarihan, at ang mga panali na nasa kaniyang mga bisig ay naging parang lino na sinunog sa apoy, at ang kaniyang mga panali ay kumalas sa kaniyang mga kamay. At siya'y nakasumpong ng bagong panga ng isang asno, at iniunat ang kaniyang kamay, at kinuha, at pinatay niya ang isang libong lalake. (Hukom 15:14-15)

Ang tanong, paano magiging ayon sa katangian ng Diyos na ang Espiritu ng PANGINOON ay dumating kay Samson at pagkatapos ay pumatay siya ng isang libong tao? Ang mga salitang "dumating" ay nagbibigay ng impresyon ng Espiritu ni Kristo na pumapasok kay Samson at gumagawa ng mga gawa... ngunit maiisip ba natin ang "banal, hindi nakapipinsala, at walang dungis" (Hebreo 7:26) Anak ng Diyos na gumagawa ng ganoong bagay? Ipinagbawala ng Diyos.

Kaya ano ang ibig sabihin kapag ang Espiritu ng PANGINOON ay dumating sa isang tao? Tingnan natin ang Hebrew at sundin ang mga tuntunin ni William

Miller. Ang salita ay H6743 at halos palaging isinasalin na "upang umunlad." Ganito mayroon ang Young's Literal Translation:

...at ang **Espiritu ng Panginoon ay guminhawa sa kaniya**...ang kaniyang mga gapos ay nangaalis sa kaniyang mga kamay, at nakasumpong ng bagong panga ng isang asno, at iniunat niya ang kaniyang kamay at kinuha, at sinaktan ng isang libong lalake. (Hukom 15:14-15)

Ang isang mas mahusay na pag-unawa sa Espiritu na nagpapaunlad kay Samson ay pinahintulutan siya ng Diyos na manalo, o pinrotektahan siya sa labanan, sa halip na si Jesus ay nasa kanya habang ginagawa ang mga gawain. Masasabi ba tungkol kay Cyrus, isang Hentil na tinawag ng Diyos na "Kanyang pinahiran," na "pinagyayabong siya ng Espiritu ng Panginoon" nang manalo siya sa isang labanan laban sa hindi kapani-paniwalang mga pagsubok (nakuha ang Babilonia), isang labanan na dapat na matalo sa kanya?

Ang isa pang halimbawa ng paggamit ng "umunlad" ay narito:

Ganito ang sabi ng Panginoon, Narito, aking ibibigay ang bayang ito sa kamay ng hari ng Babilonia, at kaniyang sasakupin...At kaniyang dadalhin si Sedechias sa Babilonia, at doon siya mananatili hanggang sa aking dalawin siya, sabi ng Panginoon.: bagaman kayo ay lumaban sa mga Caldeo, kayo'y hindi **uunlad**. (Jeremias 32:3, 5)

Nais ng Diyos na makuha ng Israel ang mga bansa sa pamamagitan ng katuwiran ng pamahalaan nito, ng katuwiran ng mga batas nito, at ng moral na integridad ng mga mamamayan nito. Ngunit sinundan ng Israel ang ibang mga bansa sa pakikipagdigma, sa pagkakaroon ng isang hari, sa idolatriya. Kahit na hindi ito orihinal na plano ng Diyos, wala pa ring hari, hukbo, o pamahalaan ang uunlad kung wala ang Espiritu ng Diyos. Ang "Espiritu ng PANGINOON" na dumarating kay Samson ay mauunawaan sa ganitong diwa – binigyan ng Diyos si Samson ng pagtitiwala, sigla, at sigla upang magtagumpay, kahit na hindi ito katangian ni Kristo.

Kahit pa, tingnan natin ang talata, Hukom 15:14-15 nang mas maingat. Ang Espiritu ng Panginoon ay sumakanya "at ang mga panali na nasa kanyang mga bisig ay naging parang lino na sinunog sa apoy, at ang kanyang mga gapos ay

kumalas sa kanyang mga kamay.” Iyon ang agarang resulta ng Espiritu ng PANGINOON, hindi ang pagpatay. Tinulungan siya ng Diyos na makatakas, ngunit bahala na si Samson kung ano ang susunod niyang gagawin.

At sinabi ni Samson, “Sa pamamagitan ng panga ng isang asno, mga buntun sa mga buntun, sa pamamagitan ng panga ng isang asno ay pumatay ako ng isang libong lalake.”

At nangyari, nang siya'y makatapos ng pagsasalita, na kaniyang itinapon ang panga sa kaniyang kamay, at tinawag ang dakong yaon na Ramath-lehi.

At siya'y nauhaw na mainam, at tumawag sa Panginoon, at nagsabi, “Iyong ibinigay itong dakilang pagliligtas sa kamay ng iyong lingkod: at ngayo'y mamamatay ako sa uhaw, at mahuhulog sa kamay ng hindi tuli?”

Nguni't ang Dios ay naghiwa-hiwalay ng isang guwang na dako na nasa panga, at doon lumabas ang tubig; at siya'y nakainom, ang kaniyang espiritu ay nagbalik, at siya'y nabuhay... (Mga Hukom 15:16-19)

Ibinigay ni Samson ang kaluwalhatian sa kanyang sarili kaysa sa Diyos. Ang isang taong may espiritu ni Kristo ay hindi nagmamapuri sa kanyang sarili, ngunit palaging nagbibigay ng papuri sa Ama at sa Anak - kaya nang sabihin ni Samson ang mga salitang iyon pagkatapos ng pagpatay, ito ay nagpapakita na ang Diyos ay hindi kasama niya sa pagpatay. Sinabi ni Hesus:

Wala akong magagawa sa aking sarili: humahatol ako ayon sa aking naririnig: at ang paghatol ko ay matuwid; sapagkat hindi ko hinahanap ang aking sariling kalooban, kundi ang kalooban ng Ama na nagsugo sa akin. (Juan 5:30)

Datapuwa't kung siya, ang Espiritu ng katotohanan, ay dumating, ay papatnubayan niya kayo sa buong katotohanan: sapagka't hindi siya magsasalita ng mula sa kaniyang sarili; nguni't ang anomang kaniyang marinig, ay kaniyang sasalitain: at kaniyang ipahahayag sa inyo ang mga bagay na darating. Luwalhatiin niya ako: sapagka't tatanggapin niya ang sa akin, at ipahahayag ito sa inyo. (Juan 16:13-14)

Ang pagmamapuri ni Samson sa kanyang sarili ay magiging isang kakila-kilabot na impluwensya sa mga Hudyo, na maaakay sa pagsamba sa tao sa halip na sa Diyos, at sa mga Filisteo, na hindi nakakita na si Jehova ang nagbigay ng tagumpay. Ang mga tao noong panahong iyon ay madalas na ginagawang mga diyos ang mga tao, at ang mga pagkilos ni Samson ay hahantong sa higit pang pagsamba sa mga bayani sa diyos-diyosan sa mga Israelita at mga Gentil. Tandaan, ang Diyos ay gumagawa sa paradigm na kinaroroonan nila.

Nasaksihan ng libu-libong mga Israelita ang pagkatalo ni Samson sa mga Filisteo, gayunpaman walang tinig na itinaas sa pagtatagumpay, hanggang sa ang bayani, na nagagalak sa kamangha-manghang tagumpay na ito, ay nagdiwang ng kanyang sariling tagumpay. Ngunit pinuri niya ang kanyang sarili, sa halip na ibigay ang kaluwalhatian sa Diyos. Sa lalong madaling panahon ay siya ay tumigil ay naalala niya ang kanyang kahinaan sa pamamagitan ng isang pinakamatindi at masakit na pagkauhaw. Siya ay napagod dahil sa kanyang kahanga-hangang mga gawain, at walang paraan para matustusan ang kanyang pangangailangan. **Sinimulan niyang madama ang kanyang lubos na pagtitiwala sa Diyos, at kumbinsido na hindi siya nagtagumpay sa pamamagitan ng kanyang sariling kapangyarihan, kundi sa lakas ng Makapangyarihan sa lahat.** (ST Oktubre 6, 1881, par. 13)

Ibinigay ng Diyos kay Samson ang kapangyarihan, na natanggap ni Samson habang tinatanggihan ang katangian ng Diyos. Ito ay bahagi ng kung paano kinikilala ng Diyos ang ating malayang pagpapasya. Ito ay pareho kay Satanas, na may malaking kapangyarihan, na lahat ay nagmumula sa Diyos, habang tinatanggihan ang katangian ng Diyos. Ngunit ang kapangyarihang ito ay ibinigay sa pagsubok, na may pag-asa na sa wakas ang katangian ng Diyos ay tatanggapin at samakatuwid ang isang tao ay makapasok sa buhay na walang hanggan.

Lahat ng ating mga gawa ay ginagawa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos, maging ang mga ginawa ng masasamang tao. Ang matikas na pianist, ang mahusay na manlalaro ng putbol, ang ultra-marathon na mananakbo – lahat ay may utang sa kanilang sigla at paglago sa kapangyarihan ng Diyos. Ang isyu ay kung kinikilala natin na ang

kapangyarihan ay nagmumula sa Diyos, magsisi sa paggamit nito nang makasalanang (makasarili), at bumalik sa Kanya at mamuhay ayon sa Kanyang kalooban (sa Kanyang karakter); o tinatanggap natin ang buhay/kapangyarihan mula sa Diyos sa Espiritu ni Satanas, pinahihirapan si Kristo ang kapangyarihan ng Diyos (1 Corinto 1:24) sa pamamagitan ng paggamit nito para sa kasamaan at kasalanan, na sa huli ay humahantong sa ating walang hanggang kamatayan.

Ginamit ni Samson ang kapangyarihan ng Diyos para sa makasalanang layunin, ngunit hindi siya pinutol ng Diyos. Sa halip ay ginawa ng Diyos na matanto niya ang kanyang kahinaan sa pamamagitan ng kanyang pagkauhaw. Tinulungan ng Diyos si Samson na makilala ang kamalian ng kanyang mga paraan sa pagpapahayag ng kanyang sarili na dakila, kapag ang lahat ng mayroon siya, at lahat ng mayroon tayo, ay nagmumula lamang sa Diyos.

Ang Diyos ay nagsalita minsan; dalawang beses ko nang narinig ito; ang kapangyarihang iyon ay sa Diyos.

Sa Iyo rin naman, Oh Panginoon, ang kaawaan: sapagka't Iyong ginagantihan ang bawa't tao ayon sa kaniyang gawa. (Awit 62:11-12)

Si Samson, tulad ng marami sa atin, ay kumikilos sa ilalim ng magkatunggaling mga prinsipyo ng buhay: ang pagnanais ng Espiritu ni Kristo sa atin na parangalan ang Diyos at ang pagnanais ng ating sariling katawang-tao, na hinimok ni Satanas, na parangalan ang ating sarili. Dahil hindi pa ganap na pinatigas ni Samson ang kanyang sarili sa Espiritu ng Diyos, mayroon pa rin Siyang kapasidad na magsisi at ganap na pananampalataya. Malamang na nangyari ito, kahit na kinailangan siya ng malaking kapahamakan upang makarating doon, dahil si Samson ay isa sa mga bayani ng pananampalataya na binanggit ni Pablo sa Hebreo 11.

Ipagpalagay na Ginawa Ito ng Diyos

Kaya pinatay ba ng Diyos ang isang libong tao gamit ang isang panga? Hindi, ginamit ng Diyos ang pagiging makasalanang ng tao - sa kasong ito ang kanyang

pagiging mahilig makipagdigma - upang magturo ng isang aral at ilapit siya. Ipinagpalagay ni Samson na ang pagpatay niya ang gusto ng Diyos dahil iyon ang itinuro sa kanya. Ito ay katulad ni Elias na nag-isip na ang Diyos ay nasa lindol, sa hangin, sa apoy. Ito ay katulad lamang ng mga alagad, na nag-aakalang ang Diyos ang nagpadala ng apoy mula sa langit nang tawagin ito ni Elias.

At nang makita ito ng kanyang mga disipulong sina Santiago at Juan, sinabi nila, “Panginoon, gusto mo bang utusan namin na bumaba ang apoy mula sa langit, at sunugin sila, gaya ng ginawa ni Elias?”

Ngunit lumingon siya, at sinaway sila, at sinabi, “Hindi ninyo alam kung anong uri kayo ng espiritu. Sapagkat ang Anak ng tao ay naparito hindi upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila.” At pumunta sila sa ibang nayon. (Lucas 9:55-56)

Kung ang Anak ng tao ay naparito hindi upang magwasak, kundi upang magligtas, maiuugnay ba natin sa kanya ang pagkawasak? Sinasabi ng Bibliya na si Satanas ang maninira (1 Cor 10:10; ang salitang Griyego para sa maninira doon ay “makamandag na ahas”). Ito ay kahalintulad ng sariling mga salita ni Jesus:

Ang magnanakaw ay hindi dumarating, kundi upang magnakaw, at pumatay, at pumuksa: Ako ay naparito upang sila'y magkaroon ng buhay, at upang magkaroon sila nito ng higit na sagana. (Juan 10:10)

Ngunit ipinapalagay natin na pinatay ni Kristo ang mga panganay ng Ehipto, sinunog sina Nadab at Abihu, nilamon si Korah sa isang hukay (tingnan ang buklet na *The Rebellion of Korah*), pinatay ang mga Assyrian sa pamamagitan ng salot. Sa pangkalahatan, ang lahat ng kalamidad at natural na sakuna ay inaakalang sanhi ng Diyos at iyon ang dahilan kung bakit tinawag itong 'Mga Gawa ng Diyos' sa mga dokumento ng seguro. Ngunit hindi ganito ang Diyos at ito ay isang aral na kailangan nating matutunan.

Ang pumipigil na kapangyarihan ng Diyos ang humahadlang sa sangkatauhan na ganap na makapasa sa ilalim ng kontrol ni Satanas. Ang mga masuwayin at hindi nagpapasalamat ay may malaking dahilan para magpasalamat sa awa at mahabang pagtitiis ng Diyos sa

pagpigil sa malupit, mapagpahamak na kapangyarihan ng masama. Ngunit kapag ang mga tao ay lumampas sa mga limitasyon ng banal na pagtitiis, ang pagpigil na iyon ay aalisin. **Ang Diyos ay hindi tumatayo sa makasalanan bilang isang tagapagpatupad ng hatol laban sa paglabag;** ngunit iniwan Niya sa kanilang sarili ang mga tumatanggi sa Kanyang awa, upang anihin ang kanilang inihasi. Bawat sinag ng liwanag na tinanggihan, bawa't babala na hinahamak o hindi pinakinggan, bawa't pagnanasa na ipinagkakaloob, bawa't pagsuway sa kautusan ng Dios, ay isang binhing itinanim na nagbubunga ng hindi nagkukulang na ani nito. Ang Espiritu ng Diyos, na patuloy na nilalabanan, ay sa wakas ay inalis mula sa makasalanan, at pagkatapos ay walang natitirang kapangyarihan upang kontrolin ang masasamang hilig ng kaluluwa, at walang proteksyon mula sa masamang hangarin at poot ni Satanas. (GC 36)

Nang maguluhan si Juan dahil hindi ginagawa ni Jesus ang kanyang inaasahan (na maging isang makamundong hari at mamuno sa mga bansa), nagpadala siya ng mga mensahero kay Jesus upang tanungin Siya tungkol sa Kanyang misyon. Napanood ng mga disipulo ni Juan na pinagaling ni Jesus ang mga maysakit, nakakakita sa mga bulag, nakarinig ng mga bingi, at nagtuturo sa mga tao. Bumalik sila at sinabi kay Juan ang kanilang nakita:

Ang mga disipulo ay nagdala ng mensahe, at ito ay sapat na [para bigyang-kasiyahan si Juan na si Jesus ang Mesiyas]. Naalala ni Juan ang propesiya tungkol sa Mesiyas, “Ako ay pinahiran ng Panginoon upang mangaral ng mabuting balita sa maamo; Kaniyang sinugo Ako upang balutin ang mga bagbag na puso, upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang pagbubukas ng bilangguan sa mga nangakatali; upang ipahayag ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon.” Isaias 61:1, 2. Hindi lamang ipinahayag ng mga gawa ni Kristo na Siya ang Mesiyas, ngunit ipinakita kung paano itatatag ang Kanyang kaharian. Nabuksan kay Juan ang parehong katotohanan na dumating kay Elias sa disyerto, nang “hinapak ng isang malaki at malakas na hangin ang mga bundok, at pinagputolputol ang mga bato sa harap ng Panginoon; ngunit ang Panginoon ay wala sa hangin: at pagkatapos ng hangin ay isang lindol; ngunit ang Panginoon ay wala sa lindol: at pagkatapos ng lindol ay isang apoy; ngunit ang Panginoon ay wala sa

apoy:” at pagkatapos ng apoy, ang Diyos ay nakipag-usap sa propeta sa pamamagitan ng “mahinahon na tinig.” 1 Hari 19:11, 12. **Kaya dapat gawin ni Jesus ang Kanyang gawain, hindi sa sagupaan ng mga armas at pagbagsak ng mga trono at kaharian, kundi sa pamamagitan ng pagsasalita sa puso ng mga tao sa pamamagitan ng isang buhay ng awa at pagsasakripisyo sa sarili.** (DA 217)

Kaya ano ang tungkol sa senaryo ni Samson? Dahil sa kultura ng kawalan ng pananampalataya na kinaroroonan ng mga Israelita noong panahon ng mga Hukom, ang Diyos ay hindi makagawa ng mga gawa ng "habag at pag-aalay ng sarili" sa pamamagitan nila. Ang Diyos ay maaari lamang gumawa ng mga pangyayari habang ang mga ito ay nangyari sa paraang ituro sa lahat ang lahat ng Kanyang makakaya habang iginagalang pa rin ang kanilang malayang kalooban. Ang tabak lamang ang naiintindihan ng mga Filisteo, at pinatigas nila ang kanilang mga puso hanggang sa hindi sila maprotektahan ng Diyos mula kay Samson.

Kapag pinabayaan ng mga magulang o namumuno ang tungkulin ng pagpaparusa sa kasamaan, ang Diyos Mismo ang haharap sa kaso. Ang Kanyang kapangyarihang pumipigil ay maaalis sa mga ahensiya ng kasamaan, upang ang isang tren ng mga pangyayari ay lilitaw na **magpaparusa sa kasalanan ng kasalanan.** (PP 728.1)

Ang pagpatay kay Samson ay kasalanan. Ngunit sa balangkas na kinaroroonan niya, hindi niya ito makilala. Naisip niya na ang pagpatay sa mga itinuturing niyang kaaway ng Diyos ay hindi kasalanan, sa halip ito ay matuwid. May mga Kristiyano sa hukbo ngayon na sinasagot ng Diyos ang mga panalangin para sa at tinutulungan, ayon sa kanilang kaalaman sa katotohanan. Ngunit kapag sapat na ang kanilang natutunan, inaasahan ng Diyos na magsisi sila kahit na ginawa Niya ang kanilang dating balangkas upang maabot sila.

Kasabay nito, alam ng mga nagpapatakbo ng digmaan (at kadalasan ay hindi nilalabanan ang kanilang mga sarili, pinangangasiwaan lamang ito) na talagang kinakailangan para sa pagsisikap ng digmaan na gawin ang kaaway na magmukhang masama at ang kanilang sariling layunin ay matuwid; ito ay mahalaga para sa kakayahan ng sundalo na pumatay nang mahusay. Kaya

naman napakaraming pera at pagsisikap ang ginugugol sa propaganda para demonyohin ang kalaban at bigyang katwiran ang sarili nating panig. Ito ay totoo sa bawat digmaan sa bawat panahon sa kasaysayan. Upang masira ang walang katapusang tularan na ito ng ating mga kaibigan na protektahan, at sila-mga kaaway na pumatay o hayaang mamatay, sinabi ni Jesus ang talinghaga ng Mabuting Samaritano.

36 'Alin ngayon sa tatlong ito, sa palagay mo, ang naging kapuwa niyaong nahulog sa mga magnanakaw?'

37 At sinabi niya, 'Ang nagpakita ng awa sa kanya.' Pagkatapos ay sinabi sa kanya ni Jesus, 'Humayo ka, at gayon din ang gawin mo.'
(Lucas 10:36-37)

Kung ikaw ay nagkaroon ng diabetes dahil hindi mo narinig ang mga batas ng kalusugan, ang Diyos ay maaaring magpagaling nang mahimalang; ngunit ang mga nakakaalam ng mga batas ng kalusugan at sadyang binabalewala ang mga ito ay hindi dapat umasa ng mahimalang paggaling. Dapat nilang kilalanin ang kanilang kasalanan at humingi ng kaloob na pagsisisi at kapatawaran. Totoo rin ito sa mga nakarinig ng dalisay na pagtuturo ng ebanghelyo ni Jesus.

Ito ay magiging ayon sa liwanag na mayroon sila na sila ay hahatulan at parurusahan. (YI Hunyo 8, 1893)

Pananagutan tayo ng Diyos sa lahat ng maaaring maging tayo kung pagbutihin natin ang ating mga talento. Tayo ay hahatulan ayon sa kung ano ang nararapat sa atin, ngunit hindi na; kung ano ang maaari naming gawin, ngunit hindi nagawa dahil hindi namin ginamit ang aming mga kapangyarihan upang luwalhatiin ang Diyos. Para sa lahat ng kaalaman na maaaring natamo natin ngunit hindi, magkakaroon ng walang hanggang pagkawala, kahit na hindi mawala ang ating mga kaluluwa. (TM 146.2)

Nananatiling bayani ng pananampalataya si Samson kahit na marami siyang napatay dahil hinatulan siya ayon sa kultural na pag-iisip na minana niya at ang napakalungkot na estado ng Israel na kanyang kinalalagyan. Ang kapaligiran ni Samson ay mabagsik at malupit. Si Samson mismo ay nakagawa ng maraming pagkakamali. Ngunit nalaman din natin mula kay Samson na, kahit na ang mga

pagkakamali ay may kahila-hilakbot na kahihinatnan, maaari tayong matubos sa huli sa pamamagitan ng tunay na pagsisisi. Ngunit anong kakila-kilabot na pagsubok ang kailangan niyang pagdaanan! Ang gayong pagsubok ay hindi hinihingi sa atin ng Diyos, at ang Kanyang mga utos ay ibinigay sa atin upang protektahan tayo mula sa gayong hindi kinakailangang pagdurusa.

Anong laking pagbabago sa kaniya na naging hukom at kampeon ng Israel!—ngayo'y mahina, bulag, nakakulong, hinamak sa pinakamababang paglilingkod! Unti-unti na niyang nilabag ang mga kondisyon ng kanyang sagradong tungkulin. Ang Diyos ay matagal nang nagtitiis sa kanya, ngunit nang ibigay niya ang kanyang sarili sa kapangyarihan ng kasalanan upang ipagkanulo ang kanyang lihim, sa sandaling iyon ay humiwalay ang Diyos sa kanya. Walang birtud sa haba ng kanyang buhok, sa kanyang sarili, ngunit ito ay isang tanda ng kanyang katapatan sa Diyos, at nang ang simbolo ay ihain sa indulhensiya ng mahalay na pagnanasa, ang mga pagpapala na ito ay isang tanda ay nawala din. Kung ang ulo ni Samson ay inahit na walang kapintasan sa kanyang bahagi, ang kanyang lakas ay nananatili. Ngunit ang kanyang landasin ay nagpakita ng paghamak sa pabor at awtoridad ng Diyos na parang hinamak niya ang kanyang sarili na pinutol ang kanyang mga kandado sa kanyang ulo. Kaya't iniwan siya ng Diyos upang tiisin ang mga resulta ng kanyang sariling kahangalan. (ST Okt 13, 1881)

Siya ay pinabayaan “upang tiisin ang mga resulta ng kaniyang sariling kamangmangan.” Ang tanong, kung umabot tayo sa ganoong punto, paano natin ito bibigyang-kahulugan? Ano ang magiging relasyon natin sa Diyos? Maniniwala ba tayo na hinatulan tayo ng Diyos at pinutol tayo? Na napopoot Siya sa atin dahil sa ating mga pagkakamali at sa ating hindi pagkakaunawaan sa Kanyang kalooban? Hinahayaan ba natin ang ating pagkakasala na manaig sa atin at nawawalan ng puso dahil sa mga akusasyon ni Satanas? Tandaan, tayo ay hahatulan ayon sa ating sariling paghatol (Mateo 7:2). Naniniwala ba tayo sa pagsisisi at pagpapatawad?

Sa kanyang pagdurusa at kahihiyan, isang isport para sa mga Filisteo, nagkaroon ng pagkakataon si Samson para magmuni-muni, at **higit niyang natutunan ang kanyang sariling kahinaan kaysa sa**

nalaman niya noon. Habang ang kanyang mga paghihirap ay umakay sa kanya sa pagsisisi, ang kanyang buhok ay nagsimulang tumubo, na nagpapahiwatig ng pagbabalik ng kanyang pambihirang kapangyarihan, ngunit ang kanyang mga kaaway, na itinuturing lamang siya bilang isang nakagapos at walang magawang bilanggo, ay hindi nakaramdam ng pangamba. (ST Okt 13, 1881)

Bagama't nagsisi si Samson, at bumalik ang kanyang kapangyarihan, napagtanto rin niya na walang anumang himala na babalik sa kanyang paningin, o para mamuhay siya ng kapayapaan. Tinanggap niya na ang paghihirap na dinaranas niya ngayon ay dahil sa sarili niyang mga desisyon, at hindi niya tinalikuran ang kanyang pananampalataya. Ang kanyang pananampalataya ay lumago habang ang kanyang pang-unawa sa kanyang sariling kahinaan ay tumaas. Naunawaan niya ang Roma 5:20-21

Bukod dito'y pumasok ang kautusan, upang ang pagkakasala ay managana. Datapuwa't kung saan dumami ang kasalanan, ang biyaya ay lalong sumagana:

Upang kung paanong ang kasalanan ay naghari sa kamatayan, gayon din naman ang biyaya ay maghari sa pamamagitan ng katuwiran sa buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesucristo na ating Panginoon. (Roma 5:20-21)

Kaya't sinagot ng Diyos ang huling panalangin ni Samson, at siya ay namatay bilang pagluwalhati sa daigdig na si Jehova sa diyos ng isda na si Dagon ng mga Filisteo (isang diyos na wala, at samakatuwid ay hindi malusog para sa atin na paniwalaan).

Natupad ang pangako ng Diyos na sa pamamagitan ni Samson ay 'pasimulan Niyang iligtas ang Israel mula sa kamay ng mga Filisteo'; ngunit gaano kadilim at kakila-kilabot ang talaan ng buhay na iyon na maaaring maging isang papuri sa Diyos at isang kaluwalhatian sa bansa! Kung naging tapat si Samson sa kanyang banal na tungkulin, ang layunin ng Diyos ay maaaring natupad sa kanyang karangalan at kadakilaan. Ngunit sumuko siya sa tukso at napatunayang hindi tapat sa kanyang tiwala, at ang kanyang misyon ay natupad sa pagkatalo, pagkaalipin, at kamatayan. (PP 567.2)

Si Samson Ikinumpara kay Jose

Ang mga paraan ng Diyos ay natupad, ngunit sa isang kakila-kilabot na paraan. Maging aral nawa ito sa atin sa katapusan ng panahon. Inihambing ni Ellen White si Samson kay Joseph, na tumupad din sa layunin ng Diyos ngunit sa isang marangal, marangal na paraan. Nang itakda ni Jose ang kanyang sarili na gawin ang ayon sa batas ng Diyos, siya ay bumangon upang parangalan sa Ehipto at lubos na pinagpala ang kanyang mga tao.

Ang kinabukasan ng buhay ni Joseph ay natukoy ng mga desisyong ginawa sa pagsubok na oras na iyon. Siya ay mahinahon na tumingala sa Langit, at bumulalas, “Paano ko magagawa itong malaking kasamaan, at magkasala laban sa Diyos?” Ang apoy ng di-banal na pagsinta ay hindi pinahintulutang mag-alab. Ang mga utos ng Diyos, ang pangako ng Diyos ay bago kay Jose. Nadama niya na ang mata na nakakakita ng lahat ay nasa kanya, na umaabot sa lahat ng kanyang mga iniisip, tumatagos sa mga lihim ng puso, sa mga motibo na pinagbabatayan ng bawat aksyon.

Si Samson sa kanyang panganib ay nagkaroon ng parehong mapagkukunan ng lakas tulad ng kay Joseph. Maaari niyang piliin ang tama o mali ayon sa gusto niya. Ngunit sa halip na hawakan ang lakas ng Diyos, pinahintulutan niya ang ligaw na pagnanasa ng kanyang kalikasan na magkaroon ng ganap na kapangyarihan. Ang mga kapangyarihan sa pangangatwiran ay binaluktot, ang moralidad ay nasira. Tinawag ng Diyos si Samson sa isang posisyon na may malaking responsibilidad, karangalan, at kapaki-pakinabang; ngunit kailangan muna niyang matutong mamahala sa pamamagitan ng pag-aaral munang sumunod sa mga batas ng Diyos. Si Jose ay isang malayang ahente. Ang mabuti at masama ay nasa harapan niya. Maaari niyang piliin ang landas ng kadalisan, kabanalan, at karangalan, o ang landas ng imoralidad at pagkasira. Pinili niya ang tamang paraan, at sinang-ayunan ng Diyos. Si Samson, sa ilalim ng katulad na mga tukso, na dinala niya sa kanyang sarili, ay nagbigay ng maluwa na pagpigil sa pagsinta. Ang landas na kanyang pinasok ay natagpuan niyang nagtatapos sa kahihyan, sakuna, at kamatayan. Anong laking kaibahan sa kasaysayan ni Jose! (ST Oktubre 13, 1881)

Maraming mga bagay sa mga banal na kasulatan na mahirap unawain, at mababasa at maliunawaan ng ating makasalanang kalikasan upang bigyang-kasiyahan ang ating sarili sa ating mga pagnanasa at paghatol nang pauna. Alam nating lahat ang mga halimbawa ng mga taong gumagawa nito. Halimbawa, nakikita ko ang mga tao na nangangalunya at sinasabi sa kanilang sarili na si David ay pinatawad, gayon din ako, at sa katunayan, ang pinakamatalinong tao sa mundo ay isinilang pa nga kay Bathsheba! Ngunit nakakalimutan natin ang lahat ng kakila-kilabot na sakit at pagdurusa na pinagdaanan ni David bilang resulta ng kasalanang iyon, at ang konteksto kung saan Siya nabuhay. Kaya hindi natin siya dapat husgahan o ang iba, alam nating lahat tayo ay may kakayahang magkaparehong kasalanan. Dapat tayong maging mabilis na makiramay at magpatawad, upang sa pamamagitan ng pagpapatawad sa iba at paghatol sa kanila na karapat-dapat sa buhay na walang hanggan ay mapapatawad natin ang ating sarili at husgahan ang ating sarili na karapat-dapat sa buhay na walang hanggan. Kasabay nito, tandaan natin na sinisira ng kasalanan ang ating kakayahang gawin ito; nilililang tayo nito at nagiging dahilan upang itaas natin ang sarili kaysa sa Diyos.

Munting mga anak, huwag kayong linlangin ng sinoman: ang gumagawa ng katuwiran ay matuwid, gaya naman niya na matuwid. Ang gumagawa ng kasalanan ay sa diyablo; sapagka't ang diyablo ay nagkakasala sa simula pa. Para sa layuning ito ang Anak ng Diyos ay nahayag, upang kanyang sirain ang mga gawa ng diyablo. Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi nagkakasala; sapagka't ang kaniyang binhi ay nananatili sa kaniya: at hindi siya maaaring magkasala, sapagka't siya ay ipinanganak ng Dios. Dito nahahayag ang mga anak ng Dios, at ang mga anak ng diablo: ang sinomang hindi gumagawa ng katuwiran ay hindi sa Dios, ni ang hindi umiibig sa kaniyang kapatid. (1 Juan 3:7-10)

Sa lahat ng ito ay hindi natin dapat kalimutan ang pagiging makasalanan ng kasalanan, kung gaano ito mapanira, at kung paano ito binabaluktot at sinisira ang lahat ng bagay sa paligid nito. Dapat tayong kumapit sa ating Diyos at laging magpasalamat sa regalo ng Kanyang Anak sa atin upang mabuhay sa atin ang Kanyang buhay. Dapat tayong tumakas mula sa kasalanan o magsikap na mapagtagumpayan ito, dahil sa pananagutan sa ating sarili at sa mga

nakapaligid sa atin. Kailangan nating malaman nang mas malinaw kung ano ang kasalanan sa Diyos. Sa wakas, kung tayo ay nahulog sa kasalanan, at babalikan ang ating mga buhay tulad ni Samson, tandaan natin na ang awa ng Diyos ay walang hanggan at hilingin sa Diyos ang maka-Diyos na pagsisisi na tulad ni Samson, hindi ang kalungkutan ng mundo na karaniwan nang karaniwan.

Sapagka't ang kalumbayang mula sa Dios ay gumagawa ng pagsisisi sa ikaliligtas na hindi pagsisihan: datapuwa't ang kalumbayang ukol sa sanglibutan ay gumagawa ng kamatayan. (2 Cor 7:10)

Hindi natin dapat kalimutan kung ano ang nagawa ng kasalanan sa ating Tagapagligtas na si Kristo, at alalahanin magpakailanman na sa pamamagitan lamang ng Kanyang buhay na ibinigay Niya sa atin ay maaaring madaig ng sinuman sa atin.

Ang kasaysayan ni Samson ay naghahatid ng isang aral para sa mga taong ang mga karakter ay hindi pa nahuhubog, na hindi pa nakakapasok sa yugto ng aktibong buhay. Ang mga kabataang pumapasok sa ating mga paaralan at kolehiyo ay matatagpuan doon ang bawat klase ng pag-iisip. Kung nais nilang isport at kahangalan, kung hinahangad nilang iwasan ang mabuti at makiisa sa kasamaan, mayroon silang pagkakataon. Ang kasalanan at katuwiran ay nasa harapan nila, at sila ang pipili para sa kanilang sarili. Ngunit alalahanin nila na “anuman ang itinanim ng tao ay siya ring aanihin.” Ang naghahasik sa laman, sa laman ay mag-aani ng kasiraan: datapuwa't ang naghahasik sa Espiritu, sa Espiritu ay aani ng buhay na walang hanggan.” ST Oktubre 13, 1881, par. 20

“Sapagkat ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Kristo na ating Panginoon.” (Roma 6:23)

Bago tapusin ang pag-aaral na ito, nais kong tingnan natin kung paano mali ang pagkaunawa ng mga Hudyo sa kalooban ng Diyos noong panahon ni Hesus. Inakala ng mga Hudyo na bibigyan sila ng Diyos ng isang Mesiyas na mangunguna sa kanila sa digmaan upang ibagsak ang mga Romano, at nang

sabihin Niyang *“ibigin ang iyong mga kaaway”* at *“huwag labanan ang masama,”* nahirapan silang maunawaan ito.

Ito ay lalo na kapag tayo ay inaapi at inuusig at masasamang tao ang pumalit sa ating mga pamahalaan. Hindi ba natin sila dapat labanan? Hinahayaan ba natin ang Diyos na mangyari ito? Tingnan nating mabuti ang susunod na sipi ni Ellen White na magbibigay sa atin ng malinaw na pananaw sa kaugnayan ni Hesus at ng ating mga pagdurusa.

Ipinaliwanag ni Ellen White na "Huwag mong labanan siya na masama"

Ang mga pagkakataon ng pagkairita sa mga Hudyo ay patuloy na nagmumula sa kanilang pakikipag-ugnayan sa mga sundalong Romano...Madalas ang mga banggaan sa pagitan ng mga tao at ng mga sundalo, at ang mga ito ay nag-alab sa popular na poot. Kadalasan habang nagmamadali ang ilang opisyal na Romano kasama ang kanyang mga bantay ng mga kawal, hinahatak niya ang mga Judiong magsasaka na nagtatrabaho sa bukid at pinipilit silang magpasan ng mga pasanin sa gilid ng bundok o magbigay ng anumang iba pang serbisyo na maaaring kailanganin. Ito ay alinsunod sa batas at kaugalian ng mga Romano, at ang paglaban sa gayong mga kahilingan ay nagdulot lamang ng panunuya at kalupitan. **Araw-araw ay lumalalim sa puso ng mga tao ang pananabik na iwaksi ang pamatok ng Roma... Ang mga tao ay sabik na tumingin kay Kristo, umaasa na Siya ang Isa na magpapakumbaba sa pagmamataas ng Roma.**

May kalungkutan si Jesus ay tumingin sa mga nakatalikod na mukha sa harap Niya. **Napansin niya ang diwa ng paghihiganti na nagtatak ng masamang impresyon nito sa kanila, at alam niya kung gaano kapait ang pananabik ng mga tao sa kapangyarihan upang durugin ang kanilang mga nang-aapi.** Malungkot na sinabi Niya sa kanila, *“Huwag mong labanan ang masama: kundi ang sinumang sumampal sa iyong kanang pisngi, iharap mo naman sa kanya ang kabila.”*

Ang mga salitang ito ay isang pag-uulit lamang ng turo ng Lumang Tipan. Totoo na ang tuntunin, “Mata sa mata, ngipin sa ngipin” (Levitico 24:20), ay isang probisyon sa mga batas na ibinigay sa pamamagitan ni Moises; ngunit ito ay isang batas sibil. Walang sinuman ang nabigyang-katwiran sa paghihiganti sa kanilang sarili, dahil nasa kanila ang mga salita ng Panginoon: “Huwag mong sabihin, gaganti ako ng masama.” “Huwag mong sabihin, gagawin ko sa kanya ang ginawa niya sa akin.” “Huwag kang magalak kapag ang iyong kaaway ay bumagsak.” “Kung ang napopoot sa iyo ay magutom, bigyan mo siya ng tinapay na makakain; at kung siya ay nauuhaw, bigyan siya ng tubig na maiinom.” Kawikaan 20:22; 24:29, 17; 25:21, 22, R.V., margin.

Ang buong buhay ni Hesus sa lupa ay isang pagpapakita ng prinsipyong ito. Ito ay upang dalhin ang tinapay ng buhay sa Kanyang mga kaaway kaya iniwan ng ating Tagapagligtas ang Kanyang tahanan sa langit. Bagama't ang paninirang-puri at pag-uusig ay ibinunton sa Kanya mula sa duyan hanggang sa libingan, tinawag lamang nila mula sa Kanya ang pagpapahayag ng mapagpatawad na pag-ibig. Sa pamamagitan ng propetang si Isaias ay sinabi Niya, “Aking ibinigay ang Aking likod sa mga mananakit, at ang Aking mga pisngi sa kanila na bumunot ng buhok: hindi ko ikinubli ang aking mukha sa kahihyan at sa pagdura.” “Siya ay inapi, at siya ay napighati, isang kordero sa patayan, at kung paanong ang tupa sa harap ng kaniyang mga manggugupit ay pipi, gayon hindi niya ibinubuka ang kaniyang bibig.” Isaias 50:6; 53:7. At mula sa krus ng Kalbaryo ay nagmula sa mga kapanahunan ang Kanyang panalangin para sa Kanyang mga mamamatay-tao at ang mensahe ng pag-asa sa naghihinalong magnanakaw.

Ang presensya ng Ama ay pumaligid kay Kristo, at walang nangyari sa Kanya kundi yaong walang katapusang pag-ibig na pinahintulutan para sa pagpapala ng mundo. Narito ang Kanyang pinagmumulan ng kaaliwan, at ito ay para sa atin. Siya na puspos ng Espiritu ni Kristo ay nananatili kay Kristo. Ang suntok na nakatutok sa kanya ay nahuhulog sa Tagapagligtas, na pumapalibot sa kanya ng Kanyang presensya. Anuman ang

dumating sa kanya ay mula kay Kristo. Hindi niya kailangang labanan ang kasamaan, dahil si Kristo ang kanyang depensa. Walang makahihipo sa kanya maliban sa kapahintulutan ng ating Panginoon, at ang “lahat ng bagay” na pinahihintulutan ay “nagtutulungan sa ikabubuti ng mga umiibig sa Diyos.” Roma 8:28 (MB 70-72)

Ito ay isang mahirap na kasabihan. Para sa atin na mga Kristiyano, nais ng Diyos na magkaroon tayo ng ganap na pananampalataya sa Kanya. Kung may dumating upang pagnakawan tayo, o hampasin tayo mula sa likuran dahil nakikita tayong isang kaaway, o dinukot ang ating pitaka at itaboy - ang lahat ng ito ay makikita na parang "nagmula kay Kristo." Pinahintulutan ni Kristo na dumating ito sa atin, at hindi tayo dapat gumanti ng kutsilyo o spray ng paminta o pagsasanay sa martial arts. Alam kong mahirap ito, ngunit ito ang hirap ng pagsunod sa yapak ni Kristo. Ang katakutan ang mga bagay na ito at ipagtanggol ang ating sarili ay paglaban sa kasamaan sa diwa ng kawalang-pananampalataya.

Ano ang dapat nating gawin kapag may nangyaring masama sa atin? Tulad ni Kristo, nananalangin tayo para sa ating mga kaaway, para sa mga magnanakaw sa atin at sa mga gustong pumatay sa atin. Sinasabi natin sa kanila na nakikita ng Diyos ang kanilang ginagawa at kung hindi sila tatalikod sa gayong buhay, aanihin nila ang kanilang itinanim. (Galacia 6:7) Hindi tayo dapat magkaroon ng kapaitan at galit ng pagtatanggol sa sarili at paghihiganti, ngunit tulad ni Kristo ay nagpapakita lamang tayo ng “kapahayagan ng mapagpatawad na pag-ibig.” Nawa'y tulungan tayo ng Diyos, sapagkat hindi natin ito magagawa kung wala si Kristo sa atin.

Maranathamedia-Philippines.com

Pag-abot kay Samson

Mga prinsipyo sa pagtuturo ng mga madilim na isipan

Kung ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat, bakit hindi na lang Niya kinuha ang Canaan para sa mga Israelita nang hindi nila kailangang pumunta sa digmaan?

Kung ang Canaan ang lupang pangako, bakit napakadilim ng kasaysayan ng mga taong iyon nang makuha nila ito?

Paano patuloy na inaabot ng Diyos ang mga taong hindi nagtitiwala sa Kanya at hindi nakikinig sa Kanyang payo? Pinutol lang ba Niya ang mga ito?

May magagandang aral para sa atin sa pag-aaral kung paano nakitungo ang Diyos sa ating mga ninuno na naimpluwensyahan ng Ehipto. Lalo na ang aklat na ito ay para sa mga dapat makipag-ugnayan sa malalapit na kaibigan at pamilya na nagpasiyang tahakin ang landas na sa tingin natin ay nakakasira sa sarili. Paano natin sila maaabot? Ano ang gagawin ng ating Ama sa Langit?